

Adventes Vēstis

2016. gada novembris, #11 (250)

Vienoti Kristus
cerībā

MISIJA:
JAUNU
DRAUDŽU
DIBINĀŠANA

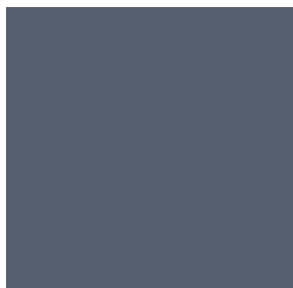
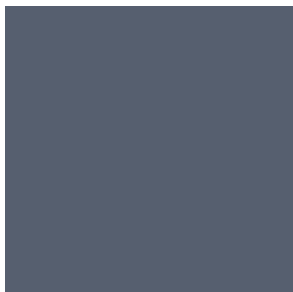
VADĪBAS
PRINCIPI
SAREŽĢĪTOS
APSTĀKĻOS

ATSKATS UZ
DRAUDŽU
JUBILEJĀM

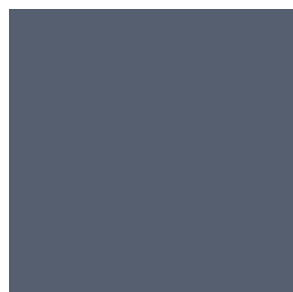
LIECĪBA: VIŅŠ
AIZGĀJA KĀ
UZVARĒTĀJS

ĒRĢELNIECE
RUTA
JĀKOBSONE

Latvijas ziņas	4
Tēma	7
Intervija	10
Vārds mācītājam	14
Liecība	17
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Būsim kā spuldzītes!

Šķiet pavisam ātri un nemanāmi paskrējis vēl viens 2016.gada mēnesis. Novembris mums parasti nāk ar patriotisku noskaņņu, kā arī ar pārdomām, gadam tuvojoties noslēgumam. Mēs dzīvojam Latvijā, mīlam šo zemi un vēlāmies būt par gaismu apkārtējiem.

“Tāpat lai jūsu gaisma spīd cilvēku priekšā, tā ka tie redz jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir debesīs.”(Mt.5:16)

Mēs gribam būt kā gaisma šajā pasaulē, bet esam ierobežoti savās cilvēciskās iespējās, nespējam aptvert daudz ļaužu. Tomēr Dievs dod iespēju kalpot, liecināt ar savu dzīvi un Vārdu tiem, kas ir mums līdzās: ģimenei, kaimiņiem, draugiem, kolēģiem. Katram mums blakus ir vismaz viens cilvēks, kuru sirdi Dievs var sasniegt, izmantojot mūs kā starpniekus, kā spuldzīti. Tāpēc būsim gaisma, kā Dievs to ir paredzējis, sagatavojot ikvienam no mums iespējas, līdzekļus, laiku un arī piešķirot katram talantus.

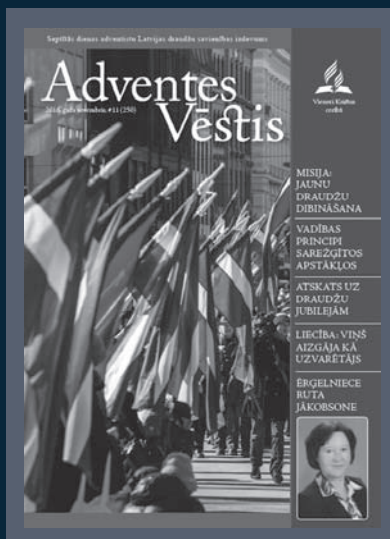
Lai šajā gada tumšākajā posmā katrā sirdī un mājā deg Dieva iededzinātā gaisma!

*Tatjana Tomsone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Būt misionāram

Nesen Latvijā un visā pasaulē adventistu draudzēs aizvadītā lūgšanu nedēļa koncentrēja mūsu uzmanību uz misiju un motivēja katru Kristus sekotāju apzināties sevi kā Dieva pārstāvi jeb misionāru. Mateja evaņģēlija noslēgumā lasāmais Kristus aicinājums saviem sekotājiem ne tikai nav zaudējis savu nozīmīgumu, bet, šķiet, tieši otrādi, ar katru dienu kļūst arvien aktuālāks.

“Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mateja 28:18-20)

2016. gada lūgšanu nedēļas lasījumā mani īpaši uzrunāja citāts no 1. lasījuma.

“Ja katrs draudzes loceklis būtu darbīgs misionārs, tad Evaņģēliju ātri pasludinātu visās zemēs, visiem ļaudīm un valodām.” (Elena Vaita, Liecības draudzei 9T 32)

“Ja katrs draudzes loceklis būtu darbīgs misionārs...”

Vai tas ir reāli iespējams 21. gadsimtā? Vai tas ir iespējams tehnoloģiju, aizņemties un egocentrisma pārņemtajā pasaulē? Vai tas ir iespējams mūsu sekulārajā Eiropā? Vai tas ir iespējams politiski, ekonomiski un morāli tik nestabilajā un grūti prognozējamā situācijā, kādā cilvēce šobrīd atrodas?

Mana atbilde uz visiem šiem jautājumiem būtu: “Ar Dievu visas lietas ir iespējamās!” Jo arī mani iedvesmo stāsts no Jāņa evaņģēlija 4. nodaļas par samariešu sievieti, kura pie Jēkaba akas sastapa Jēzu. Kas bija šī sieviete, pirms viņa sastapa Jēzu? Kāda bija viņas reputācija? Kāda bija viņas ietekme uz apkārtni sabiedrību? Kādi būtu viņas reitingi socioloģiskajās aptaujās, ja tādas toreiz būtu veidotas?

Bet tagad mēģināsim atbildēt uz šiem pašiem jautājumiem pēc viņas sarunas ar Jēzu. Vai kaut kas ir mainījies? Neapšaubāmi! Viņa ir pilnīgi cits cilvēks! Dievs caur viņu dara neaptveramas lietas! Viņas ietekme uz apkārtni sabiedrību ir vienkārši neaprakstāma un neizskaidrojama. Un svarīgi ir ievērot, ka uzmanības centrā ir Jēzus, ne vairs šī sieviete, kura bija “tikai” lieciniece.

Es esmu pārliecināts, ka Dievs nevienu no mums nav izredzējis un aicinājis neveiksmē, jo cena, ko Viņš ir samaksājis par cilvēku glābšanu mūžībai, ir neaptverami augsta, tāpēc doma par to, ka misija un draudze ir pašā Dieva uzmanības centrā, ir it kā pati par sevi saprotama. To pastiprina Kristus apsolījums par savu klātbūtni un palīdzību, nesot Labo vēsti jeb Evaņģēliju visiem cilvēkiem visās tautās, nācijās un valodās. Jautājums jau būtībā nav par to, vai misija ir Dieva prioritāte, bet gan par to, vai tā ir mana prioritāte. Vai manā sirdī ir misijas Gars un mīlestība uz Dievu un savu tuvāko tādā mērā, lai es teiktu: “Kungs! Te es esmu, Piepildi lūdzu mani ar Savu Svēto Garu! Atbrīvo lūdzu mani no visa egoisma, patmīlības, paštaisnības, kūtuma un negribēšanas! Lai mana dzīve, dzīvība un viss, kas es esmu, un viss, kas man ir, var kalpot Tavam godam un maniem līdzcīvēkiem par glābšanu!”

Pasaulē, kurā dzīvojam, ir nepieciešama LIELA GARĪGA ATMODA. Bez Kristus mēs nespējam neko īpašu mainīt esošajā situācijā un esam it kā apstākļu ķīlnieki. Bet atmoda vienmēr sākas kāda cilvēka sirdī, kas iekvēlina un aizdedzina aizvien jaunas un jaunas sirdis. Tā ir Svētā Gara uguns, kas no sirds pāriet uz sirdi un izmaina cilvēkus, ģimenes, draudzes, valstis un nācijas.

“ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.. Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem.” (Jāņa 15:5,8)

Būt Kristus māceklim nozīmē būt misionāram savā ģimenē, mājā, skolā, universitātē, darba vietā, jebkurā laikā un visos iespējamajos veidos.

Tagad ir tavs un mans laiks! Tagad ir laiks kopā ar Jēzu ievākt augļus mūžībai!

Gaidāmie pasākumi

10. decembris

Kamerkoris *Cantamus* ielūdz uz Ziemassvētku garīgās mūzikas labdarības koncertu "Cerības gaismā" Salacgrīvas kultūras namā Ostas ielā 3 pl. 16:00.

23. decembris

Kamerkoris *Cantamus* ielūdz uz Ziemassvētku garīgās mūzikas labdarības koncertu "Cerības gaismā" Rīgā, Ave Sol koncertzālē pl. 18:00.

11.-21. janvāris

Desmit lūgšanu dienas.

15. janvāris

Sieviešu kalpošanas nodaļas pasākums Rīgā, Baznīcas ielā 12a pl. 10:00, uz kuru draudzes aicinātas nodrošināt pārstāves no katras draudzes. Programmā: svētruna, sadraudzība, iepazīšanās ar vairākiem jauniem materiāliem.

Ko sēsi, to plausi!

Priecīgā svētku noskaņā ir pagājuši Pļaujas svētki Daugavpils draudzē. Tie bija piepildīti ar mūziku un dziedāšanu. Skanīgās jauniešu balsis godāja Dievu un iedvesmoja visus klātesošos. Galds bija izrotāts ar bagātīgām Dieva ražas dāvanām. Īpaši atmiņā palicis jauniešu uzvedums par labo un ļauno. Tajā piedalījās ne tikai draudzes locekļi, bet arī citi pastāvīgie sapulču apmeklētāji.

Svētkos ieradās daudz viesu. No rīta, pateicoties brīnumainai apstākļu sakritībai, uz svētkiem atnāca arī Valentīna, radniece vienam no pirmajiem mācītājiem. Viņa ir piedzīmusi mājā, kura tagad ir Daugavpils draudzes lūgšanu nams.

Draudzes mācītāja Vitālija Kroitora svētruna vēlreiz lika aizdomāties par to, ka mēs katru dienu visas savas dzīves laikā sējam, un Kristus atnākšanas laikā redzēsim, kādu ražu ievāksim.

Dienas otrajā pusē visus gaidīja svētku pusdienas un patīkami sadraudzības brīži, kad varējām atcerēties draudzes tapšanas vēsturi. Visi klātesošie vēlreiz varēja piedzīvot iedvesmojošus kopā būšanas brīžus ar Dievu, un sirds pildījās ar pateicību par Viņa dāsnumu un rūpēm.

Regīna Krapāne

Dzīve kā smarža

Oktobra otrajā pusē Krāslavas draudze svinēja savu 20 gadu pastāvēšanas jubileju. Šai nelielajai un salīdzinoši jaunajai draudzei ir daudz draugu, jo apsveicēju pulks bija ievērojams. Gan Kārsavas, Rēzeknes, Daugavpils, Jēkabpils draudzes, kā arī pārstāvis no vietējām baptistu draudzēm.

Dievkalpojuma Bībeles izpētes daļu vadīja mācītājs Mīkus Kaimiņš, kas ļoti dzīvā veidā izklāstīja tēmu, kas varbūt, kā viņš pats teica, nepiestāv svinībām, tomēr mūs visus skar – ciešanas. Pirmās dievkalpojuma daļas beigās, uzdodot jautājumu: „Ko nākamreiz Dievam teiksi Tu, kad būs grūti brīži Tavā dzīvē?”

Draudzi ar savu klātbūtni priecēja un arī pagodināja Latvijas adventistu draudžu savienības bīskaps Vilnis Latgalis ar ģimeni. Svinīgajā uzrunā Vilnis Latgalis atgādināja par misijas būtiskumu draudzes dzīvē. Tās misijas, kuru atstājis mūsu Skolotājs un Labā-

kais Draugs – Jēzus. Viņš arī dalījās ar saviem personīgajiem piedzīvojumiem kopā ar Jēzu.

Mācītājs Imants Ģipslis, apsveicot kaimiņus, kopā ar pārstāvjiem no Rēzeknes draudzes teica, ka Krāslavas draudzes mācītājs Vitālijs Kroitors ir ļoti

enerģisks un aktīvs kalpotājs, īpašu pateicību un uzmundrinājuma vārdus viņš veltīja draudzes vecākajam Nikolajam Davidovam, jo viņš ir tas cilvēks, kas vienmēr ir uz vietas, arī tad, kad mācītājs kalpo citviet. Un Nikolajs draudzē šos gadus ir kalpojis ar visu sirdi.

Mīkus un Larisa Kaimiņi kopā ar bērniem, apsveicot draudzi, īpaši priecēja ar muzikālajiem skaņdarbiem un dziesmām. Un apsveikuma runā, pasniedzot svētku klinģeri, novēlēja, lai draudzes un katra tās locekļa dzīves smarža būtu tikpat patīkama un vilinoša. Un tie, kas

ietu garām draudzei, tās patīkamās smaržas dēļ nevarētu pāiet garām. Savukārt, mācītājs no baptistu draudzes atgādināja atgādināja rakstvietu no Bībeles: „Divpadsmit vārti bija divpadsmit pērles, katrī vārti bija darināti no vienas pašas pērles; un pilsētas iela bija tīrais zelts kā caurspīdīgs stikls.” (Atkl.21:21) „Tas ir tas, ko Dievs mums, viņa bērniem, ir sagatavojis!” atgādināja

entuziastiskais vīrietis.

Ja kāds no Jums vēl nav ciemojies Krāslavas draudzē, noteikti ielāniet, sevišķi vasarā šeit ir ļoti skaista pilsēta, to mēdz saukt par Latvijas Šveici, un ir īpaši silti un sirsnīgi cilvēki.

Elīna Ģipsle

TEICI TO KUNGU

Oktoobrī svinam Madonas draudzes jubileju 2. vidusskolā, kur agrāk sabatos sapulcējāmies. Cilvēki nāk un nāk, sen nesatiktie, sen ar ko kopā bijām, bet kāds prieks ieraugot... Liekas, te ir kaut kas no Jaunās Zemes noskaņas. Dainas Ozoliņas vijolu skaņas paceļ mūsu dvēseles augstumos, tiešām mūzika ir debesu valoda.

Jau 100 gadus Madonas draudze ir bijusi Dieva acuraugs. Nezinu, cik pa šiem gadiem draudzē kopā ir bijuši uzticīgie Dieva bērni, bet noteikti vesels pulks. Kalpojuši apmēram 18 mācītāji. Visilgāk -19 savus dzīves labākos gadus – šeit, Liezerē nesavtīgā, dedzīgā darbā pavadījuši Edgars Čerņevskis ar dzīves biedri Veltu un bērniem Gunu un Ati. Tur vajadzēja drosmi un neatlaidību – iebraukt 3 km līdz Cēru baznīcai praktiski bez ceļa, pa dubļiem, ziemā pa kupenām. Ja dievkalpojuma laikā snīga vai putināja – atpakaļceļa bez īpašiem pasākumiem nebija. Brālis J. Zariņš seniors kā galvenais dispečers rūpējās, lai salabotu ceļu, norīkoja mūs, kur katram jābrauc, kādi cilvēki jāatved. Īpaši man patika dziesmu dievkalpojumos – ierodas visi auto kā bites, pilni ar medu – ar dievlūdžiem, ar interesantiem...

Bet tagad jubileja – ieradies koris ADVENTUS, lai izteiktu mūsu slavu Dievam. Sabatskola – paneļa diskusija, ko vada Andris Pešelis, piedalās Sigita Pešele, Laimonis Tomsons, Andrejs Āriņš.

Ījaba grāmatas studijas nav vieglas. Jautājumu ilustrē Andris Āriņš no bēr-

nības pieredzes. Viņa kaķis noķēris pelīti un svaids, un moka, kad ķēpa virsū, un viņa nekustas – ir miers. Bet tiklīdz pelīte grib izrauties, tā spīdzināšana atsākas. Kad ķēpa virsū – miers. Nevarējis to noskatīties, Andris lūdza mātei, lai taču izrauj to pelīti no ienaidnieka nagiem. Atbrīvošana nāca... Kad kristietis gul, viss mierīgi, bet tiklīdz atmosfērā grib izrauties no sātna valgiem – tā sākas... bet mums ir Atbrīvotājs!

Viens pēc otra draudzes priekšā stājas goda viesi – sirmie, staltie, bijušie mācītāji ar mīlestības vārdiem Madonas draudzei, jo tā ir daļa no viņu sirdīm. Brāļi – Ārijs Glāzers, Ojārs Incenbergs, Laimonis Tomsons un Juris Bīte.

Skanot kora un kopīgām Dievu pagodināšanām dziesmām pienācis laiks apsveicējiem. Madonas novada domes priekšsēdētājs Andrejs Ceļapītērs teica – pašvaldība rūpējas par materiālo nodrošinājumu, bet draudzes veido pozitīvu emocionālo un garīgo fonu. Pašvaldība dažkārt kādas problēmas nevar atrisināt, bet tad pēkšņi rodas atrisinājums, pateicoties draudžu lūgšanām. Paldies draudzei par to!

Īpašs bija brāļu luterāņu apsveikums, liecība un pateicība. Viņi pateicās Agriim Bērziņam par piedalīšanos otrdienas vīru vakaros, kur vīri sapulcējas, lai lasītu Dieva vārdu un dalītos ticības pieredzē. Pirms kāda laika tika sarunāts katru vakaru pārrunāt vienu bausli, bet nonākot līdz ceturtnajam, tas prasīja trīs vakaru pārrunas. Pateicība Dievam par skaidro atziņu, kas ir sabats, kas ir

svētdiena! Paldies par novēlējumu, lai Kunga Jēzus Kristus mīlestība būtu šodien un mūžīgi ar draudzi!

Sekoja cienasts un tad vēl atmiņu stāstījumi, kas bija vēl un vēl. Ilgas Bērziņas teikto atcerēsimies kā skaistu gleznu no Liezeres laikiem, cik svarīgas ir ģimenē lūgšanas kopā ar bērniem. Atmiņu stāstījumi ir arī līdzī paņemami drukātajā jubilejas laikrakstā. Paldies Gatim, Egītai u.c., kas to sarūpēja.

Jubilejas turpinājums notika 30. oktobra pilsētai dāvātajā Pateicības koncertā Madonas kultūras namā ar jauniešu kora GAISMAS CEĻĀ un ansambļa TUVU atbalstu. Tas izskanēja kā pateicība Dievam un Madonas iestādēs strādājošiem, kā arī katram Madonas iedzīvotājam, kas rūpējas par cilvēkiem. Esmu dzirdējusi daudz koncertus, bet te notika kas dievišķīgs, ko nevar izteikt vārdos. Jaunieši dziedāja, spēlēja, Mārtiņš diriģēja ar tādu atdevi, ka brīžiem likās, zālē klausītāji aiztur elpu. Evaņģēlijs, galvenokārt izteikts dziesmās, aizskāra sirdis. Cik daudz par to tika lūgts! Cik bagātīgi atbildēts! Slava un pateicība Dievam! Viņš ir tik daudz laba darījis, neaizmirsīsim!

Paldies Bērziņu ģimenei par jubilejas organizēšanu! Paldies korim, saimniecēm! Paldies katram, kas lūdza! Dievs atalgoja – visi kļuvām par brīnuma līdzdalībniekiem jau šeit virs zemes! Paldies Tev, Dievs!

*Maija Žube
Madona, Ērgļi*

RŪJIENAS SVĒTKI

15.10.2016 14:17

Ar lielu, patiesu prieku vairāk nekā simt cilvēku 15. oktobrī pulcējās Naukšēnu kultūras namā, lai svinētu Rūjienas adventistu draudzes 100 gadu jubileju.

Pasākumu vadīja Baiba Jirgensone un Otto Hincenbergs. Kā mūsu draudzē ierasts, koncertos un citās svinībās sākumā tiek atskaņota valsts himna. Tad Armīns Seņkāns klātesošos iepazīstināja ar vēsturisko atskatu, sākot no pašiem draudzes pirmsākumiem līdz šodienai. Liels paldies Andrim Pešelim, kurš atsūtīja vairākas draudzes pirmsākumu fotogrāfijas. Vēlāk, kad viesi sveica draudzi, bijušais Rūjienas draudzes loceklis Juris Driķis prezentēja pamatīgu, varētu teikt, pat akadēmisku aprakstu uz vairāk nekā 50 lappusēm ar attēliem par Rūjienas draudzes vēsturi.

Pasākumā uzstājās ar atmiņas stāstījumiem draudzes mācītāji: Jānis Mucenieks, Vilnis Latgalis, Modris Lapa, Dzintars Ozoliņš, Aldis Zēmele un Viktors Geide. Katrs no viņiem dalījās ar raksturīgāko, kas palicis sirdī, paužot vēlējumus neapstāties un augt, īpaši jau Rūjienas pilsētā, kur pašreiz ir tikai daži draudzes locekļi.

Pasākumu ieskandināja draudzes ansamblis. Tomēr visskanīgākās dziesmas bija vīru kvartetam no Valmieras draudzes, kurus pazīst daudzviet Latvijā. Kvartetu pavadīja koncertmeistare Elīna Gaile. Brīnišķīgi skanēja arī Daniela Rudzīša saksofons un Elīnas Gailas pavadījums uz elektriskajām klavierēm, atskanot dziesmai "Skaņās brīnišķās maigi skan". Ceļa Meklētāju

klubā "Gulbji" bijušās dalībnieces Inga, abas Ievas, Anniņa un Maija izpildīja apsveikuma dziesmu. Ligita Mazure izpildīja solo dziesmu "Atver

sirdi un tici", Valdis Matisons izpildīja solo dziesmu "Kungs tava mīlestība". Vārdos neizsakāmas sajūtas un prieks, tik dziļi aizkustināti bijām!

Bīskaps Vilnis Latgalis kalpoja ar svētrunu "Līdz šējienei Kungs mūs vadījis", kur galvenā doma bija par draudzes locekļiem kā dzīviem nama akmeņiem, kur stūra akmens, kas satur kopā visu namu, ir Jēzus Kristus, izredzēts un dārgs, un ikviens, kas uz to tic, netiks apkaunots nekad.

Rūjienas draudzi sveica bīskaps Vilnis Latgalis ar sievu Ilzi, bijušie draudzes mācītāji, kā arī draudžu pārstāvji no Mazsalacas, Valmieras, Valkas, Cēsīm, Ērgļiem, Limbažiem. Visiem, visiem sirsnīgs paldies par dāvanām un vēlējumiem! Paldies, ka bijāt kopā ar mums svētkos!

Dievs ļoti mīl savus bērnus, arī mūsu draudzi. Mēs esam tipiska lauku draudze, pulcējamies divās vietās – Naukšēnu muižā un Naukšēnu pagasta Nurmoss, nodibinājuma "Tu vari ticēt..." telpās. Aktīvie draudzes locekļi šobrīd esam ap 18. Gados jaunie aizgājuši mācīties uz Rīgu vai citviet, taču Ceļa Meklētāju klubā "Gulbji" vadītāja Inta Priede vienmēr atrod jaunus biedrus un ik pa laikam kuplina mūsu draudzes dievkalpojumus. Ir ļoti patīkami, kad šad un tad uz dievkalpojumiem ierodas kādi no Rīgas – Dāvis Priede ar sievu Ievu, Inga Šlakota ar vīru Edgaru un citi. Dažkārt pie mums atnāk negaidīti viesi, taču zinām, ka Kristus ir mūsu galvenais viesis, Viņam ir goda vieta starp mums. Nāk prātā Jesajas 14:14 teiktais: "Nebīsties, tu tārpīn Jēkab, Israēla pulcīn! Es tev palīdzu, saka Tas Kungs, tavš pestītājs ir Israēla Svētais." Sveiciens visai Latvijas adventistu saimei!

*Armīns Seņkāns
Rūjienas draudze*

Elīna Ģipsle
Rēzeknes draudze

Tas nemaksā tik daudz – ATVĒRT SAVAS MĀJAS DURVIS

Oktobra beigās Igaunijas pilsētā Pērnavā norisinājās seminārs ar nosaukumu „Kontaktdakša”. Tas bija paredzēts jauniešiem un iedrošināja viņus jaunu draudžu veidošanā savā valstī. Pasākumu organizēja Igaunijas draudžu savienība sadarbībā ar jauniešu nodaļu.

Mums ar vīru (mācītāju Imantu Ģipsli) bija iespēja piedalīties šajās apmācībās, diskusijās, un mēs ar prieku secinājām, ka piedzīvotais pārspēja mūsu gaidas, un mēs guvām neatsveramu pieredzi, atziņas par konkrētajiem jautājumiem un iedvesmu kalpošanai turpmāk.

Galvenais semināra idejas izklāstītājs bija mācītājs Džefs Pots (izpilddirektors un draudžu dibināšanas vadītājs, Manitoba-Saskačevanas konference, Kanāda), kurš kopš 1999. gada, reāli dzirdot Dieva aicinājumu, sāka pētīt draudžu dēstīšanas (*Church planting*) jautājumu un kalpo savā konferencē kā draudžu dēstīšanas koordinators. Aicinājām Džefu uz sarunu.

Ir cilvēki, kas neko nav dzirdējuši par jaunu draudžu dēstīšanas nepieciešamību. Pastāstiet, lūdzu, kāpēc

šis jaunu draudžu veidošanas jautājums ir tik svarīgs. Mums draudzēs ir dažādi iknedēļas, ikmēneša, ik gada pasākumi, programmas. Kāpēc šis jautājums ir svarīgāks nekā citi draudzes projekti?

Tas ir labs jautājums. Mēs zinām, ka jaunu draudžu dibināšana ir efektīvākā evaņģelizācijas metode, kāda ir. Un, ja mūsu mērķis ir palīdzēt nākt cilvēkiem pie Kristus un pievienoties Adventistu draudzei, tad ir ļoti svarīgi izvirzīt to kā prioritāti un izmantot pašu efektīvāko cilvēku aizsniegšanas metodi.

Vai var teikt, ka draudžu dibināšana ir tā pati mazo grupu veidošana?

Jā, protams, daudzos gadījumos viss sākas no mazās grupas. Tikai šai grupai ir konkrēts mērķis, tā satiekas konkrētā periodā ar mērķi veidot jaunu draudzi. Protams, grupas lielums būs

atkarīgs arī no tā, cik daudz cilvēku dzīvo konkrētajā apdzīvotajā vietā. Ja jūs kalpojat vietās, kur ir, piemēram, tikai 1000 iedzīvotāju, tad šādās vietās mazajai grupai ir jo īpaši liela loma. Tā ir labākā iespēja, kad nav pieejami tik lieli resursi, lai nopirktu draudzes ēku vai lai īrētu telpas. Tas nemaksā tik daudz – atvērt savas mājas durvis, lai aicinātu atnākt savus draugus. Tāpēc mājas draudze ir kā draudzes dibināšana. Dažreiz grupa izaug tik ļoti, ka tā izvēlas īrēt telpas. Vai arī var izvēlēties sūtīt dažus cilvēkus no mājas draudzes veidot jaunas mājas draudzes grupas. Bet daudzas draudzes tiek dibinātas tieši no mazajām grupām. Adventistu baznīcā visbiežāk tieši šādā veidā tiek dibinātas jaunas draudzes.

Arī mēs paši adventistu draudzei esam pievienojušies tieši caur mazo

grupu. Tāpēc saprotam, cik mazās grupas ir svarīgi un aktuāli. Arī šī brīža draudze, kurā kalpojam, ir sadalīta mazajās grupas, kura pēta Bībeli ne tikai sestdienās, pirmajā dievkalpojuma daļā, bet arī 1 x nedēļā dažādos radošos veidos.

Tas ir ļoti iepriecinoši. Un, ja skatās bībeliski, tad mazās grupas ir autents draudzes modelis Jaunajā Derībā.

bas teksti par to runā ļoti skaidri.

Jūs teicāt, ka jaunu draudžu veidošana nav tikai mācītāju uzdevums un atbildība, bet katra draudzes locekļa. Ja cilvēks saprot, ka ir svarīga šāda kalpošana un grib sākt darboties šajā jomā, ar ko lai sāk? Lūgšanas? Bet praktiskas darbības tālāk?

Tas ir aktuāls jautājums. Kā mēs darām

– 4. Mēs viņam iedodam arī dažas vadlīnijas, kā virzīties tālāk. Dalāmies ar viņu draudzes dēstīšanas politikā. Un pamatā mēs viņam parādām, kādi soļi ir jāasper, lai viņš varētu organizēt šo procesu.

• Ja jūsu konferencē nav pieejama šāda struktūra un palīdzība, tad es teiktu, ka pirmais solis ir aicināt cilvēkus, lai tie pievienojas un ir daļa no mazās grupas.

"Un pierādās, ka jaunas draudzes aug ātrāk nekā vecās draudzes. Tāpēc mēs gribam veidot tik daudz draudžu, cik vien varēsīm."

Mazās grupas ir savienošais attiecību elements draudzē. Tādā veidā mēs veidojam bībelisku draudzi (kopienu). Ir daudz rakstvietu Jaunajā Derībā, kur ir teikts, kā mums jāizturas vienam pret otru – jāmīl, jāiedrošina, nesiet cits cita nastas, lūdziet viens par otru... Tas viss kļūst daudz aktuālāk tieši mazo grupu kontekstā. Daudz vairāk nekā dievkalpojumu kontekstā. Tāpēc Jaunās Derī-

savā valstī? Ja kāds jūt Dieva aicinājumu sākt veidot jaunu draudzi, mums ir draudzes veidotāja pieteikuma forma, kas ir jāaizpilda. Tajā ir informācija par cilvēku, kas vēlas veikt šo svētīgo kalpošanu, par vīziju, ko viņš vēlas darīt. Ja viņš vēlas veidot tradicionālu draudzi, viņam ir nepieciešami vismaz 10 cilvēki. Ja tā būs mājas draudze, tad ir nepieciešami vēl 3 cilvēki, tāpat kopā

Tad ir jālūdz, lai Dievs dod gudrību saprast, kas būs mazās grupas auditorija jeb mērķa grupa, kas ir grupas misija, vīzija, vērtības un stratēģija, kā vislabāk dēstīt jaunu draudzi.

• Laba prakse ir grupai tikties 6 mēnešus, kopā lūdzot, studējot Bībeli, tas ir kā pamata solis nākamajiem. Tas ir kā grupas kodols. Pēc visa tā grupa būs gatava rīkot publisku atklāšanu un

Mani iedvesmo cilvēki, kas ir vienkārši kā mēs katrs, bet kas savu dzīvi velta tam, lai kalpotu Dievam, sabiedrībai, kurā tie dzīvo. Jautājām semināra apmeklētājiem – kāpēc jums bija svarīgi būt šajās apmācībās?

Helis Rosin
Tallina, Rakvere

Mēs ar vīru vadām brīvdienų nodarbības bērniem Rakverē, kas notiek 2 x mēnesī draudzes telpās, bērnu klasē. Mums pašiem ir viens bērns (2.g.), bet bērnu grupa ir vidēji 9 bērni. Dažreiz mazāk, dažreiz vairāk. Esam priecīgi, kad bērni ņem līdzi savus jaunākos brāļus vai māsas. Sākotnēji tas bija paredzēts vairāk draudzes bērniem, bet laika gaitā sanāca tā, ka pārsvarā tie ir bērni no sabiedrības ārpus draudzes. Mēs vadām dziedāšanas nodarbības šiem bērniem, mans vīrs spēlē klavieres. Gatavojam dziesmas gan Ziemas-

svētkiem, gan Lieldienām. Veidojam īpašus Ziemassvētku vakarus. Esam organizējuši orientēšanos bērniem. Galda spēles kā Uno un citas ir pieejamas katru tikšanās reizi. Mums Igaunijas draudzē jau desmit gadus katru gadu vairākas dienas ir sadziedāšanās festivāls bērniem, kur mēs arī vedam mūsu bērnu grupiņu. Varbūt tādā veidā viņi atradīs jaunus draugus draudzē. Tieši tāpēc esmu šeit, lai gūtu jaunas idejas un vīziju, kā efektīvāk kalpot nākotnē.

Andres Ploompuu
Pērnavas draudzes mācītājs

Uzskatu, ka par draudžu dēstīšanu ir jārunā un jārunā, jāatgādina un jāatgādina, kamēr cilvēku domāšana draudzē mainīsies un mēs sapratīsim, ka tas ir svarīgi. Jo draudzēs, kas darbojas šobrīd, ir bieži vien grūti lauzt stereotipus. Te nav runa par teoloģiju un principiem, bet par to, kā mēs darām lietas draudzē, piemēram, pat tādu

praktisku un vienkāršu lietu kā draudzes telpu nokrāsošana mūsdienīgākā stilā, solu nomaiņa uz krēsliem. Iespējams, ka jauni cilvēki varēs draudzei pievienoties tikai tad, ja veidosim jaunas draudzes. Igaunijā (Tallinā) ir tāda jauniešu kalpošana "SPOT", kur jaunieši sanāk kopā un slavē Dievu ar ļoti skaistu mūziku, ir daži kristījušies, bet ilgtermiņā izskatās, ka jaunas draudzes no šīm tikšanās reizēm neveidosies.

Anthony
Tartu Universitātes students no Kenijas

Es izvēlējos apmeklēt šo semināru, lai iedvesmotos misijai, jo man šķiet, ka tas ir svarīgākais, kalpojot draudzē.

Jautājām Igaunijas draudžu savienības prezidentam, kāds ir Igaunijas draudžu savienības galvenais mērķis, ielūdzot Džefu Potu uz Igauniju:

palielināt savu skaitu. Ir nepieciešama cilvēku kritiskā masa, kas atnāks uz šo atklāšanu – katram grupas kodola cilvēkam ir jāatved viens draugs, kas nav adventists, lai dubultotu mazās grupas skaitu.

- Ja uz grupas publisko atklāšanu atnāk vairāk cilvēku, jo labāk ir, jo, ja cilvēku būs maz un katram grupas cilvēkam būs 2-3 pienākumi, tad ir lielāks risks izdegt.

Ja cilvēks atnāk uz tradicionālo draudzi un redz, ka tur ir 100 cilvēku: o, te kaut kas notiek! Šī draudze man var palīdzēt, bet uz mazāku... Nē, te nekas nebūs. Bet ar mājas draudzēm ir pavisam citādi, tāpēc ka mājas draudzes forma ir daudz neformālāka un dabiskāka. Caur draudzību, attiecībām. Arī lielās draudzēs ir vajadzīgas mazās grupas.

Ko jūs ieteiktu tiem cilvēkiem, kas ir ļoti aizņemti savā dzīvē? Kā atrast laiku svarīgākajam?

Baznīcas rokasgrāmatā ir rakstīts, ka evaņģelizācija ir pirmā prioritāte. Nekad nebūs pietiekoši laika, lai paveiktu visu. Tāpēc prioritātēm ir jāatrodas prioritārajā pirmajā vietā. Es mēdzu teikt, ja Tev ir nopietna vēlēšanās aiz-

sniegt vairāk cilvēku Jēzum, tad Tavai prioritātei ir jābūt draudžu dēstīšanai. Un pierādās, ka jaunas draudzes aug ātrāk nekā vecās draudzes. Tāpēc mēs gribam veidot tik daudz draudžu, cik vien varēsim.

Elena Vaita par to skaidri raksta, ka ir jāapmeklē vieta pēc vietas, draudzei

pēc draudzes jātiek dēstītai. Viņai bija ļoti dziļa izpratne par jaunu draudžu veidošanu. Viņa pat bija kritiska pret Ģenerālkonferenci 1901. gadā. Viņa teica: „Jūs varējāt izdarīt daudz vairāk, dēstīt vairāk jaunas draudzes. Dievam nepatīk jūsu vadība.”

Ivo Kāsk

Igaunijas draudžu savienības prezidents

Mēs gribējām veicināt vēlmi veidot draudzes, jo nācām pie atziņas, ka draudžu dēstīšana ir veids, kā mums kā draudzes kustībai jāvirzās tālāk. Pirms gada Rīgā notika SEEDS konference, tā mūs ļoti iedvesmoja un pārliecināja. Mēs sapratām, ka mums ir nepieciešams vairāk konsultāciju un padomu par šo tēmu, iedrošinājums. Tāpēc sazinājāmies ar Tomu Evansu. Seminārs „Kontaktdakša” bija paredzēts jauniešiem, bet pagājušajā nedēļas nogalē Džefs Pots uzrunāja draudzi Tallinā – mācītājus, vadītājus, grupas. Jo Tallina ir vieta, kur mēs vēlamies paplašināt draudzi. Viņa ieguldījums bija iedvesmot draudzi, lai sagatavotu to būt par „mātes draudzi” (draudze, no kuras veidojas jaunas draudzes). Džefs Pots Igaunijā ir divas nedēļas, lai mūsu mācītājus, nodaļu vadītājus

un draudzes sagatavotu draudžu dēstīšanas domāšanas un dzīves veidam. Mēs runājam par jaunu draudžu dēstīšanas politiku, stratēģiju un plānojam decembrī organizēt ziemas tikšanos, jo ir grupas, kuras ir nolēmušas darboties šajā virzienā.

Jāatzīmē arī, ka Igaunijas draudžu savienība ir iecēlusi piedalīties pusotru gadu apmācību kursos koučingā*, kas norisināsies Somijā. Mēs sāksim šī gada novembrī un iziesim septiņas trīs dienu koučinga apmācību sesijas. Protams, papildus lasot un praktizējot koučingu arī ikdienas kalpošanā. Jo veidojot jaunas draudzes, koučings ir ļoti būtiska daļa, jo ir jāvada un jāiedvesmo šos draudzes dibinātājus virzīties uz priekšu. Mums ir trīs cilvēki, kas izies šos kursus. Es, Igaunijas draudžu savienības prezidents, Andreas Ploompuu, mācītāju kalpošanas nodaļas vadītājs, un mantzinis Jaanus-Janari Kogerman. Galvenais šo koučinga sesiju mērķis ir apgūt to savā kalpošanā un vēlāk šīs prasmes izmantot, koučojot citus. Ieguvums būs daudz lielāks, piedaloties šajās

sesijās, nekā tikai lasot grāmatas par koučingu.

Arī Džefs Pots sarunā atzīmēja, ka daudzas citas konfesijas ir priekšā adventistu draudzei tieši praktisko metožu izvēlē un pielietojumā, aizsniedzot cilvēkus Jēzum. „Te nav runa par citu teoloģiju, bet gan metožu un praktiskām darbībām. Mums ir jānācās, kā labāk un efektīvāk darīt lietas draudzēs. Kāpēc nemācīties no citiem labo, ko mēs varam aizgūt?”

* koučings ir personības attīstības metode, kurā personīgais treneris (koučs) palīdz apmācāmajam cilvēkam sasniegt konkrētus personīgos vai profesionālos mērķus, sniedzot treniņu, padomus un atbalstu. Koučingu daudzi kristieši izmanto, lai dzīvotu un kalpotu līdzsvaroti visās dzīves pamatjomās, lai saglabātu fokusu uz svarīgāko un visefektīvāk izmantotu Dieva dotos talantus.

MŪSU VIENĪGIE

Intervēja
Anītra Roze

Rīgas 1. draudzē gandrīz katrā sabata dievkalpojumā atnākušajiem ir unikāla iespēja, kādas nav nevienā citā Latvijas adventistu draudzē, – iespēja slavēt Dievu ērģeļu mūzikas pavadībā un baudīt Radītājam par godu atskaņotos skaņdarbus mūsu draudzes ērģelnieku izpildījumā.

Šajā rudenī esam aizvadījuši Vislatvijas adventistu 120 gadu jubileju. To gaidot un svinot, pieminēti daudzi un dažādi fakti, kas saistīti ar pirmajiem adventistu pionieriem mūsu zemē, ar bijušajiem un esošajiem draudzes mācītājiem, ar draudzes nama celtniecību. Par mūziku iznācis runāt mazāk. Tāpēc šajā „Adventes Vēstu” numurā vēlamies teikt lielu PALDIES Dievam par mūsu draudzes muzikālās kalpošanas galvenajiem balstiem – mūsu vienīgajiem, mūsu trim ērģelniekiem Modri Zaķi, Ausmu Ritumu un Rutu Jākobsoni.

Aicinājām uz sarunu ikvienu no viņiem, lai sniegtu arī jums, „Adventes Vēstu” lasītāji, iespēju vēl labāk iepazīt mūsu ērģelniekus un, iespējams, uzzināt par viņiem to, ko līdz šim nebijām zinājuši.

Modris Zaķis draudzes 115 gadu jubilejas dievkalpojumā 2011. gadā.

Dzirdot Modra Zaķa vārdu, prātā nāk divi apzīmējumi – maestro un leģenda. Arī viņš šogad 11. septembrī atzīmēja nozīmīgu jubileju – 80 dzīves gadus. Sešdesmit deviņi no šiem gadiem aizvadīti kalpošanā.

Būdams mācītāja Voldemāra Zaķa dēls, Modris jau 11 gadu vecumā dievkalpojumos spēlēja harmoniju. Dzīves gājumā Dievs Modri apveltījis ar bagātīgām dāvanām: viņš ir pianists, ērģelnieks, diriģents, komponists, dzejnieks, klavieru skaņotājs... Atšķirot „Kokļu skaņas”, ieraugām – aranžējis M. Zaķis. Tas ir viņš! Savulaik uz Rīgu atbraukušie Zaokskas Teoloģiskā semināra mūziķi bija ļoti sajūsmināti, satiekot „dzīvajā” pašu Modri Zaķi, ar kura daiļradi jau bija labi pazīstami.

Modris Zaķis vienmēr ir akcentējis muzikālās kalpošanas kvalitātes nozīmīgumu – dot Dievam labāko. Modra ērģeļspēle, kā arī pārējā viņa muzikālā kalpošana ir bijusi neatņemama koncertu, kongresu, jubileju un citu nozīmīgu pasākumu sastāvdaļa. Kopš 1992. gada, kad Rīgas 1. draudzes Lielās zāles balkonā no pagaidu mājām Vīlandes ielā atgriezās ērģeles, brālis Modris Zaķis ir bijis regulāri kalpojošs draudzes ērģelnieks.

Šobrīd mūsu maestro veselība „sāk pieklibot”, un no regulāras kalpošanas viņš ir atvaļinājies, bet uz svētīgi paveikto bagātīgajā dzīves gājumā ir patīkami atskatīties. Nevar nepieminēt spilgto muzikālo pēctecību Modra Zaķa ģimenē: mūziku par savas dzīves aicinājumu izvēlējušies gan Andris Zaķis, gan Jeļena Zaķe, gan arī mazmeitas – Santa un Stella Zaķes.

Paliekam cerībā, ka Dievs vēl dos iespēju dzirdēt brāļa Modra ērģeļspēli mūsu dievnamā!

Ausma Rituma draudzē netiek saukta citādi kā par Ausmiņu. Reizēm šķiet, ka viņai piemīt apbrīnojama spēja vienlaicīgi būt visur un pagūt visu. Viņa pavada draudzes dziesmas sabata sapulcēs, priecē mūs ar ērģeļu skaņdarbiem, iesaistās muzikālajā kalpošanā gan dievkalpojumos, gan ārpus tiem – koncertos, „Baznīcu nakts” pasākumos, visur, kur vien ir vajadzība. Ausmiņa diriģē sieviešu ansambli, komponē. Viņa ir Latvijas Ērģelnieku ģildes locekle un regulāri apmeklē ērģeļmūzikas koncertus. Strādājot par skolotāju mūzikas skolā, viņa turējusi rūpi arī par savu skolnieku garīgo ceļu. Tieši caur Ausmiņas

Ausma Rituma kopā ar māsu Jurkevicu. Vīlandes iela, 60-tie gadi.

kalpošanu Dieva vārdu iepazīnuši tādi pazīstami mūziķi kā Māris Žagars un Endija Aleksandra. Draudzes vestibīlā, informatīvajā stendā, varam lasīt Ausmas Ritumas savākto un sagatavoto aprakstu par draudzes ērģelēm. Turklāt Ausmiņā vienmēr vērojams tas gaišais un klusais prieks un pazemība, kas raksturo patiesos Dieva bērnus.

Ērģeles ir ļoti īpašs, savā ziņā unikāls instruments. Kā Tevī radās interese par ērģelēm, ērģeļspēli?

Agrajos bērnības gados, kad biju maza, Talsu draudzē katru sabatu dzirdēju spēlētjam harmoniju. Harmonijs ir ērģeļu radinieks, skaņa tajā rodas ar gaisa spēku, ko veido plēšas. Tikai nav stabulu, bet skaņa ir tāpat izlīdzināta kā ērģelēm. Skaistie akordi ļoti patika! No sešu gadu vecuma sāku mācīties klavieres, notis... Pie ļoti labas skolotājas – Laumas Paeglītes, muzikālās Liepiņu dzimtas radniecības. Vēlāk, pārceļoties uz Liepāju, tika iegādāts harmonijs mājās. Tas bija brīnišķīgi! Pašmācības ceļā vispirms izspēlēju visas “Kokļu skaņu” dziesmas un tad vairākus citus kora dziesmu krājumus – “Jauno skaņu rotu” un visu, kas bija mājās. Ap gadiem trīspadsmit man lika pavadīt kopīgās dziesmas dievkalpojumos Liepājā.

Tad ģimeni pārcēla uz Rīgu, toreiz mūsu baznīca bija Vīlandes ielā 9. Un tur bija ērģeles – šīs pašas, kas tagad ir 1. Draudzē. Skanēja dažādi tembri, da-

žādas stipruma pakāpes, šķita – var sasniegt paša orķestra spēku, jo bija laba akustika. Visiem pazīstamā diriģente Elita Sokolovska bija pirmā skolotāja, kas pamācīja, kā spēlēt ērģeles. Pēc dažām nedēļām viņa man teica: “Šodien kalposi tu!” Un tā tas sākās.

Tu esi sludinātāja meita. Tas noteikti bija pamudinājums arī pašai kalpot draudzē. Vai muzikālā kalpošana bija viena no Tavām izvēlēm vai vienīgā izvēle?

Mans tēvs Ernests Pavasars rosināja mani stāties Jāzepa Mediņa mūzikas vidusskolā. Pēc 7. klases beigšanas tūlīt vasarā gatavojos pie kādas studentes un iestājos. Brīnišķīga sajūta pārņēma skolā, kur visapkārt visu laiku skanēja mūzika, mācījās dziedāt jaunais Jānis Zābers un daudzi citi. Jā, tā bija īstā vieta! Mācījies šai skolā, tālāk konservatorijā, jau kalpoju draudzē, dziedāju korī un spēlēju ērģeles. Dziedāju arī koros ārpus draudzes, bet kalpot draudzē bija pamatizvēle.

Esmu dzirdējusi stāstām, ka pati esi ar roku pārrakstījusi sabatskolas materiālus, lai tie būtu pieejami draudzes cilvēkiem. Tagad, kad viss ir tik viegli izdrukājams, nokopējams, nopērkams ērtā grāmatiņas veidā, ir grūti pat iedomāties, saprast, kādu laiku un darbu prasīja Bībeles izpētes materiālu pavairošana. Pastāsti, lūdzu, par šo savas dzī-

ves posmu. Kā tas bija – būt sludinātāja meitai padomju laikā?

Sabatskolas materiālus, rītasveicienus un lūgšanas nedēļu lasījumus rakstīju ne ar roku, bet ar rakstāmmašīnu, ņemot palīgā melno kopējamo papīru un naktis. To vajadzēja draudzei, kur pēc Rīgas gadiem kalpoja tēvs. Notis gan ir nācies daudz rakstīt ar roku. Tu jautā,

viņa vārdiem.

Tavas darba gaitas bijušas saistītas ar mūzikas skolu. Ko vari pastāstīt par šo laiku?

43 gadus strādāju Rīgas 4. mūzikas skolā. Tagad šo skolu sauc Pārdaugavas mūzikas un mākslas skola, un šogad šī skola svin savu 50 gadu jubileju. Dažkārt strādāt ar bērniem nebija vieg-

kā padomju laikā jutos? Studenti patiesībā nedrīkstēja iet baznīcā, kur nu vēl spēlēt ērģeles. Taču tas viss notika! Gāja jau visādi, bet Dievs pasargāja!

Tu esi draudzes ērģelniece, tik daudzus gadus diriģē, komponē mūziku. Vai esi rakstījusi arī dzeju?

Ērģeles... daži vārdi par tām. Uz visiem instrumentiem atskaņo garīgo mūziku, bet “visgarīgākais instruments” ir ērģeles, šādi tās novērtē daudzi komponisti un ērģelnieki. Ērģeles nevar nemīlēt. Latvijā ir daudz ērģeļu – mazu, lielāku un ļoti lielu. Nav divu vienādu ērģeļu pasaulē. Katrām ir sava dvēsele, savs skanējums. Mūsu ērģeles ir nelielas, bet ar ļoti jauku skanējumu, būtu tikai labāka akustika. Šīs ērģeles ir būvējis Jēkabpils draudzes brālis Andrejs Sūnāklis. Pēc kara šīs ir vienīgās lielākās viņa būvētās ērģeles, kas saglabājušās. Atbildot uz jautājumu, vai rakstu dzeju, saku: nē, varbūt tikai mazliet, kādreiz. Bet mans tēvs bija dzejnieks, viņš ir rakstījis dziesmām vārdus, arī kora dziesmām. Nesen notikušajā jubilejas dievkalpojumā kopīgi dziedājām dziesmu ar viņa vārdiem “Gara drosmē dziedam mēs...” „Jaunajās kokļu skaņās” ir vēl kādas desmit dziesmas ar

li, bet interesanti gan. Mūzikas literatūras stundās iepazināties ar baroka un klasisko mūziku, reizēm kopīgi apmeklējām koncertus. Mūzika ir garīga, tā ieved garīguma pasaulē. Ir vērtīgi jau bērnībā iepazīstināt ar klasiskā laikmeta mūzikas pērlēm.

Muzikālā kalpošana prasa lielu pašaieliedziību, laiku, darbu, tajā jāiegulda daudz kas no sevis, arī sava sirds. Kur Tu smelies enerģiju, lai visu pagūtu?

Tā tas ir – ļoti daudz jāpaspēj gan ģimenē, gan draudzē, gan mūzikā. Visu laiku jāmacās. Tas iespējams tikai ar Dieva palīdzību. Viņa radītās dabas skaistums un vērtības, ko ik dienas saņemam, ir īsts spēka avots. Un mūzika, šī brīnumskaistā Debesu dāvana, caur to varam palūkoties augstāk, nojaust to zemi, pēc kuras tā ilgojamies – zemi, kur taisnība mājos.

Vai Tev ir kāda sevišķi mīla Rakstu vieta, kurā labprāt dalītos ar „Adventes Vēstu” lasītājiem?

Tas ir 125. psalma 2. pants: “Kā ap Jeruzālemi ir visapkārt kalni, tā ir tas Kungs ap savu tautu no šī laika mūžīgi.”

Arī Ruta Jākobsone draudzē tiek saukta mīļi – par Rutīnu. Viņa nūdien ir tas apslēptais sirds cilvēks, neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā, kas ir Dievam dārgs (1Pēt. 3:4). Rutīna ir viena no trim mūsu draudzes ērģelniecēm, mēs varam redzēt viņu dziedam gan vairākos koros, gan sieviešu ansambli, gan vadot draudzes bērnu ansambli. Draudzei ir bijusi iespēja iepazīt Rutīnu arī kā komponisti, baudot viņas mīlestības un nodotības pilnās dziesmas. Starp Rutīnas kalpošanu un vārdu „pašaieliedziība” būtu liekama vienlīdzības zīme, jo bez plašās muzikālās kalpošanas draudze pazīst Rutīnu arī kā sabatskolas skolotāju. Kopā ar saviem vecākiem – 1. draudzes bijušo sludinātāju Alfrēdu Jākobsonu un viņa dzīvesdraugu Mirdzu – Ruta Jākobsone apmeklē vecos un slimos draudzes locekļus, kuri vairs nespēj atnākt uz dievnamu, kalpo tiem viņu mājās, pansionātos gan ar vārdu, gan arī ar skaistām dziesmām.

Tu draudzē kalpo arī par sabatskolas skolotāju, tomēr man šķiet, ka, dzirdot Tavu vārdu, pirmā prātā nāk pavisam cita Tava kalpošana – Tava galvenā kalpošana – mūzika. Tu dziedī gan solo, gan duetos, gan ansambli un vairākos koros. Mums ir bijusi iespēja baudīt Tavu komponēto mūziku. Vai esi rakstījusi arī vārdus savām dziesmām? Kādas ir Tavas attiecības ar dzeju?

Man patīk kalpot draudzē par sabatskolas skolotāju, kaut gan pašai nemaz tik viegli nepadodas runāšana. Tikai ar Dieva palīdzību esmu augusi arī šajā jomā, esmu kļuvusi drošāka runājot. Tomēr, protams, pati galvenā mana kalpošana saistās ar mūziku. Esmu ļoti pateicīga Dievam, ka Viņš man ir devis mūzikas dāvanu, ko vēlos ar prieku un pateicību izlietot, slavējot un pagodinot Dievu.

Jā, Dievs man ir devis spēju komponēt mūziku. Ir tapušas gan solo un ansambļa dziesmas, gan skaņdarbi ērģelēm. Mūzika rodas dažādos brīžos, arī pārdzīvojumu vai prieka mirkļos. Esmu arī rakstījusi vārdus savām dziesmām, bet tā ir bijusi tikai nepieciešamība. Dzejniece es neesmu, bet dziļa, uzrunājoša dzeja man patīk. Man vistuvākie dzejnieki, kuru dzeju esmu izmantojusi savām kompozīcijām, ir Aleksandrs Zēbergs un Aija Grīnberga. Priecājos, ka vēl tad, kad abi dzejnieki bija dzīvi, es viņus varēju iepriecināt ar mūsu kopdarbu atskaņošanu – viņu dzeju un

mana mūzika. Kādā dievkalpojumā izteicu viņiem abiem pateicību, atskaņojot savu mūziku. Aija Grīnberga vienmēr, kad viņu satiku, man iedeva kādu jaunu dzejoli, lai es tam pievienotu savu mūziku. Dievs mums katram ir devis dažādas dāvanas, kuras varam izlietot, lai slavētu Viņu.

Draudzes muzikālajā kalpošanā Tu ieņem ļoti īpašu vietu arī ar to, ka esi viena no ērģelniecēm. Kā un kāpēc Tu izvēlējies ērģeles, kas nav nemaz tik ierasts instruments?

Ar muzikālo kalpošanu esmu saistīta jau no bērnības. Mana mamma ir laba dziedātāja, viņa arī diriģēja kori. Viņai mūzika ir ļoti tuva, līdz ar to arī man. Tāpēc es no agras bērnības esmu ieaugusi gan mūzikā, gan draudzes dzīvē, gan kalpošanā. Mūzika man ir patikusi jau no bērnības, mācījos to ar prieku. Jau 11 gadu vecumā es sāku kalpot Liepājas draudzē, spēlējot kopīgās dziesmas draudzes dievkalpojumos. Toreiz spēlēju uz harmonija (bija tāds instruments, kas skanēja, ja to mina ar abām kājām). Tā nu man vajadzēja gan spēlēt dziesmu ar abām rokām, gan vēl mīt ar kājām, lai vispār skanētu.

Kad es jau mācījos J. Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā, man bija iespēja papildus mācīties ērģeļu spēli pie profesores Vitas Kalnciemas. Ļoti lielu pateicību esmu parādā Ausmai Ritumai, kura mani ievadīja ērģeļu spēlē draudzes dzīvē, kā arī Modrim Zaķim, kurš ir mans paraugs improvizācijas mākslā. Mēs, ērģelnieki, turamies kopā, viens otru atbalstām, palīdzam; tas ir tik jau-

ki, ka mums savā starpā ir patiesa draudzība.

Ērģeles man ir īpašs instruments – tā ir iespēja meklēt dažādas krāsas un to skaņas, improvizēt, atklāt savas tā brīža emocijas mūzikā arī dievkalpojuma laikā. Es ar ļoti lielu prieku kalpoju kā ērģelniece. Dažreiz pēkšņi ienāk prātā kāda melodija, kāda pēcspēle kopīgai dziesmai. Tas ir tikai tajā mirklī – pēkšņi rodas melodija, kuru tajā brīdī atskaņoju, un tā izskan kā slava Dievam. Žēl, ka ne visi novērtē ērģeles, šo unikālo un daudzkrāsaino instrumentu. Tāds instruments adventistu draudzēs ir vienīgais Latvijā.

Tu esi patiesi nodevusies Dieva darbam – gan kalpo draudzē, gan kopā ar vecākiem apmeklē tos, kuri uz draudzi vairs atnākt nespēj, gan vientuļos ļaudis pansionātos. Tas nav viegli, Tu taču to dari papildus savam ikdienas darbam. Kas ir Tavs spēka avots?

Savu iespēju robežās daru to, ko varu. Vēl pie visa minētā varu pievienot arī kalpošanu ar mūziku Ilģuciema sieviešu cietumā. Varu teikt, ka kalpošana man dod patiesu prieku, jo es neko nedaru, lai izceltu sevi. Mans mērķis ir pagodināt Dievu ar to, ko es daru, kā arī kalpot cilvēkiem.

Savos vecākos esmu redzējusi patiesu un uzticīgu kalpošanas piemēru, kas mani ir ļoti iespaidojis. Dažreiz liekas, ka es daru pārāk maz – es neesmu liela evaņģēliste, tāpat arī uzrunāt cilvēkus uz ielas man ir ļoti grūti. Tad domāju, ka varbūt mana balss kora koncertā at-

stās iespaidu uz kādu klausītāju, kurš Dievu vēl nepazīst. Ar tādu domu es kalpoju.

Cik bieži izjūtu savu spēku vājumu un cik bieži esmu saņēmusi īpašu Dieva palīdzību! Dievs ir mans Debesu Draugs. Es Viņam uzticu visu – izstāstu lūgšanā savas kļūdas un neveiksmes, pateicos Viņam par palīdzību, par vadību, par brīnumiem manā dzīvē. Es spēku saņemu no sarunas lūgšanā ar Dievu. Nevaru noliegt, ka mums, cilvēkiem, nepieciešams cilvēciskais atbalsts, ko saņemu no saviem vecākiem, kā arī kādreiz cilvēku sirsniņģi izteikts pateicības vārds par manu kalpošanu. Bieži vien tāds pateicības vārds no cilvēka lūpām, Dieva ierosināts, ir nācis īstā brīdī, lai varētu atkal turpināt kalpot. Pāri visam ir spēks, kas nāk no Dieva.

Esot kopā ar draudzi tās svētkos un ikdienā, priecīgos notikumos un grūtībās, Tev noteikti ir kādi vērojumi. Vai ir kaut kas tāds, ko Tu vēlētos pateikt draudzei šodien, mūsu šīsdienu situācijā, kad Kristus atnākšana jau ir pavisam tuvu pie durvīm?

Draudze ir Dieva ģimene, un tādai tai vajadzētu būt – vietai, kur visi jūtas pieņemti Dieva mīlestībā. Gluži tā, kā pirmo kristiešu draudzē. Mums var būt daudz teoloģisku atziņu, bet pāri visam ir mīlestība. Mani ļoti uzrunā Jēzus teiktie vārdi: “Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13: 34-35) Vai gan var būt kaut kas augstāks par Dieva mīlestību? Arī gaidot Kristus atnākšanu, mūsu sirdīm ir jābūt piepildītām ar mīlestību pret Jēzu. Tāds ir mans dzīves mērķis – lai manī būtu mīlestība pret Jēzu un pret apkārtējiem. Vieglāk ir gudri spriest un pamācīt citus, toties daudz grūtāk ir mīlēt cilvēkus. Spēku mīlēt mēs varam saņemt no Dieva. Tāpēc es novēlu visiem mīlēt Jēzu no visas sirds un mīlēt cilvēkus gan draudzē, gan ārpus tās. Lai Dieva mīlestība iemājo mūsu sirdīs!

Kamēr citos dievnamos, kuros atrodas ērģeles, ērģelnieks ir algota darba vieta, mūsējie vienmēr ir bijuši kalpotāji bez materiālas atlīdzības. Bet viņu alga noteikti ir lielāka, nekā mēs jēlkaļ spētu sniegt. Paldies Dievam, ka mums ir tādi kalpotāji!

2007. gadā kopā ar A. Zēbergu un A. Grīnbergu

Andris Pešelis
Rīgas 7. draudzes
mācītājs

VADĪTĀJS GRŪTI RISINĀMOS APSTĀKĻOS

Un Mozus sacīja tam Kungam: “Kāpēc Tu savam kalpam esi sagādājis tādu grūtumu? Un kādēļ es neesmu atradis žēlastību Tavās acīs, ka Tu esi licis visas tautas nastu uz maniem pleciem? (..) tas man ir pārāk smagi!” (4Moz. 11:11, 14).

Dažkārt ir brīži, kad vadītājam nav gatavas atbildes, kā risināt radušos situāciju. Mozus uztvēra viņam uzliktos pienākumus kā grūti risināmus pat Dieva vaiga priekšā, jo nespēja apmierināt tautas prasības. Tas bija izaicinājums, taču tur, kur cilvēkam šķiet strupceļš, Dievam ir daudz jaunu ceļu, kā risināt sarežģītumus un virzīties tālāk.

Mēs esam piedzīvojuši laiku, kad nopietni domājoši cilvēki reti kad vēlas uzņemties vadītāja lomu. Viņi piekrīt “spēlēt otro vijoli”, piedalīties padomēs vai komisijās, bet tikai, lūdzu, nepiedāvāji vadītāja posteni! Tas top īpaši kritiski, kad ir jābūt vadītājam,

kurš risina krīzes situācijas, taču nav neviena, kurš zina risinājumu, taču no vadītāja tiek prasīta atbildība. Šādu situāciju, kuru nav iespējams atrisināt ātri, var būt daudz, un te tiek piedāvāta tā sauktā adaptācijas jeb pielāgošanās vadības teorija.

Vārds “pielāgošanās” neskan labi

Šis vārds īpaši nepatīk principiāliem cilvēkiem, kuri no vadītāja sagaida, ka tas sarežģīto situāciju atrisinās ātri un visus noliks pie vietas. Galu galā, vadītājs ir tas, kurš vada, vadītājam par to maksā, lai tas vadītu un

risinātu problēmas. Uz vadītājiem liek lielas cerības, tādēļ arī vilšanās ar vadītājiem ir smagas. Taču daudzas no mūsdienu problēmām vai situācijām nav atrisināmas īsā laikā. Ko darīt vadītājiem? Daži vadītāji turpina vadīt, izliekoties, ka problēmas ignorēšana vai risinājuma atlikšana ir veids, kā problēmas top risināmas, viņi nevēlas sev nepatīkšanas, risinot grūtus sarežģītumus. Tā rīkojas daudzas valdības, ka atliek problēmu risinājumu uz vēlāku laiku, “pēc vēlēšanām”, “pēc Jaunā Gada”, “lai risina jaunā valdība”, gaida, ka problēma “atrisināsies” pati, un tamlīdzīgi. Nevieni vadītājs nevēlas kļūt par “slikto”, par kuru raksta masu

medijos neglaimojošus vārdus neapmierinātā puse, neviens nevēlas kļūt par “neveiksminieku”, ja atrisinājums neizdosies ātri. Mūsdienā tā sauktā “preses brīvība” un “caurspīdīgums”, kad publikai tiek dotas iespējas izvērtēt vadītāja lēmumus, pakļaut kritikai ikvienu vadītāja soli, vārdu, žestu, izgaršot tā pagātnes “tumšās puses”, “izģērbt” vadītāju un aplūkot tā sauktos “skeletus skapjos”. Tāda perspektīva atņem drosmi pat vislabākajiem vadītājiem.

Mozum tika izteikti pārmetumi: „Vai tad nepietiek, ka tu mūs esi izvedis no tās zemes, kurā piens un medus tek, lai mums liktu mirt tuksnesī? Kā tad tu vēl tagad sevi turi mums par vald-

gažu ilga klīšana pa tuksnesi. Tas bija izaicinājums! Arī mēs to nezinām savos sarežģījumos, kā Dievs vadīs un kāds būs risinājums. Mēs nezinām, vai būs „brīnums”. Zinām tikai to, ka esam ceļinieki, ceļā uz mājām.

Tehniskas problēmas var atrisināt speciālisti, lietpratēji, kas pārzina tehniskās lietas, bet problēmas, kuras ir pašos cilvēkos, nav iespējams atrisināt ātri. Tam ir nepieciešams laiks mācīties, atrast jaunus ceļus, jaunas pieejas, varbūt pat jaunus cilvēkus, kuri būtu ar mieru uzņemties atbildības, lai pielāgotos jaunajiem apstākļiem. Vadītājam šajā situācijā tā ir kā jauna, nezināma teritorija, kuru nepieciešams apgūt. Teritorija, kur neviens vēl

nevar tam dot padomu. Situāciju atgrieziet atpakaļ pirms konflikta stāvoklī nav iespējams. Vadītājs lūdz Dievu, tic Dieva apsolījumiem un ticībā virzās uz priekšu, jo risinājums ir pašos ļaudīs, risinājums ir piedošanā un jaunā pieejā, kuru ir nepieciešams atrast un pielāgot. To dara kristīgs vadītājs. Ja vadītājs vēlas atrast risinājumu, situāciju ir nepieciešams ierobežot saprātīgā gultnē, kur emocijas neiet pāri malām, un uzturēt acu priekšā, lai no tās iemācītos iespējamo risinājumu ne tikai pats vadītājs, bet arī sekojošie ļaudis. Kad ir pārāk “karsts”, cilvēki nav gatavi neko mācīties vai pielāgoties. Pārāk daudz lietu pirmajā brīdī ir it kā ietītas putekļu mākonī. Nepie-

Dievs dažkārt pieļauj sarežģītu situāciju, lai tās rezultātā izveidotos kaut kas jauns, ko nevar izveidot, ja šādas situācijas nebūtu, tā ir unikāla iespēja, kad top kvalitatīvi jauns produkts.

nieku? Tu mūs patiesi neesi ievadis zemē, kurā piens un medus tek, (...) vai tu šeit gribi tautai smiltis acīs kaisīt?” (4. Mozus 16:13-14).

Kā rīkoties vadītājam, kad ir problēma, bet nav ātra risinājuma?

Vadītājam šādā situācijā ir nepieciešams atzīt, ka viņš pats ir daļa no sistēmas, un ir jāizvērtē situācija, jo risinājums ir cilvēkos, kurus tas vada, kuriem ir nepieciešams pielāgoties pie jaunās situācijas vai pārmaiņām. Nepieciešams uzticēties Dievam, nepieciešama pacietība, lai iemantotu apsolījumu. Nepieciešams „brīnums”, un dažkārt tāds arī notiek: „Un Mozus sacīja: "Ar šo pašu jūs atzīsiet, ka Tas Kungs ir mani sūtījis, lai es visus šos darbus padarītu, un ne no mana paša sirdsprāta. (...) Bet, ja Tas Kungs ko jaunu rādīs, ko Viņš vēl līdz šim nav rādījis, un zeme atvērs savu muti, un tā tos aprīs līdz ar visu, kas tiem pieder, ka tie dzīvi nogrimst ellē, tad tikai ar šo jūs atzīsiet, ka šie vīri ir To Kungu nicinājuši!"” (4. Mozus 16:28-30). Mums patīk šāds problēmas risinājums, ka visi problēmas izraisītāji nobrauc pazemē pie fosilijām. Taču Mozus sākumā to nezināja, ka tā notiks, un nezināja, ka sekos četrdesmit

nav bijis, kur vadītājs vēl nezina, kur ir jāiet un jāved sekotāji, bet sekotāji jau tagad pieprasa no vadītāja nekavējošu rīcību. Mozus meklēja šādus cilvēkus, jo nezināja, kādu ceļu iet tuksnesī, taču Dievs pats vadīja soli pa solim katru dienu, līdz viņi sasniedza Dieva nosprausto mērķi.

Risinājums ir vadītājā un sekotājos, kuriem nepieciešams pielāgoties jauniem apstākļiem vai situācijai, kuru Dievs pieļauj un kontrolē, situācijai, kurai nav ātra risinājuma, kad ir nepieciešams pielāgot varbūt pat pašu sistēmu, lai vadītais kolektīvs varētu sekmīgi darboties jaunajos apstākļos.

Kur teorija tiekas ar praksi

Tas viss izklausās teorētiski, taču, piemēram, notiek konflikts, kura rezultātā kolektīvs sašķēlas pretējās nometnēs. Kas vadītājam ir jādara? No vadītāja tiek prasīta nekavējoša rīcība. To prasa abas konfliktējošās puses. Vadītājs tiek pat kaunināts, ja viņa rīcība nesakrīt ar to, ko ļaudis abās pretējās nometnēs grib un no viņa sagaida. Virmo augstas emocijas, skan rūgtākie pārmetumi, tiek meklēti vainīgie, ļaudis ir gatavi mest viens otram ar akmeņiem un padzīt vadītājus, kuri, kā tiem šķiet, neko nedara, lai situācija atgrieztos iepriekšējā, pirms konflikta, gultnē. Ko darīt vadītājam? Neviens

ciešams laiks, lai putekļi nosēstos. Situāciju ir nepieciešams noturēt saprātīgā gultnē, “pieradinot” sekotājus, ka problēma tiek turēta redzeslokā, risinājums tiks atrasts un rezultāti neizpaliks. Risinājums pastāv, taču situācijas sākumā to nezina neviena no iesaistītajām pusēm. Bet pielietojot pielāgošanās vadību, šis risinājums daudziem šķitīs kā labākais, kas tajā brīdī vien var būt. Daži pat brīnīsies, ka agrāk to nebija izdomājuši. Kādi, iespējams, tā arī paliks neapmierināti. Taču Dievs dažkārt pieļauj sarežģītu situāciju, lai tās rezultātā izveidotos kaut kas jauns, ko nevar izveidot, ja šādas situācijas nebūtu, tā ir unikāla iespēja, kad top kvalitatīvi jauns produkts, kas būs nepieciešams tālākajā ceļā mērķa aizsniegšanā.

Vadītājam izmantot pielāgošanās vadības stilu ir ļoti liels risks

Vieglāk, sevi pasargājot, ir rīkoties ar „stingru roku”, visus iebaidot, radušos problēmu ignorēt vai atlikt tās risinājumu. Te lieto teicienu “vilks paēdis un kaza dzīva”. Taču vadītājs, kurš pielieto pielāgošanās vadības stilu, izpēta problēmu, neizlaiž to no redzesloka, izceļ konflikta situāciju virspusē, vienlaicīgi pasargājot disidentu balsis,

meklē citas perspektīvas, balstot visu uz uzticības pamata. Tas nav viegli. Vadītāji, pielietojot pielāgošanās piecu grūti risināmu konfliktu vai pārmaiņu gadījumā, iejaucas tikai stratēģiskos punktos, kur tas ir nepieciešams, lai rastu risinājumu, bet neiejaucas tur, kur sekotājiem pašiem ir nepieciešams pielāgoties un savstarpēji meklēt problēmu risinājumu. Teorijā kā vadītāja pašu pirmo soli šajā situācijā dēvē par “iziešanu uz balkona”, kad vadītājs gluži kā no balkona apskata lejā notiekošo haosu: dejas un kautiņus. Vadītājs izvērtē notiekošo plašā skatā, saredzot kontekstu un iesaistītās personas. Iziešana uz “balkona” ir nepieciešama, lai vadītājs pats netiktu ierauts konflikta situācijā, bet spētu kā novērotājs veidot modeļus jauniem risinājumiem. Situācijā, kur nav ātra risinājuma, vadītājam nepie-

cilvēkus un dod iespēju izteikties arī tiem, kuri jūtas neatzīti vai atstumti.

Pielāgošanās vadības stila spēks

Kļūdas, pielietojot pielāgošanās vadības stilu, var notikt tad, ja vadītājs nespēj laikus konstatēt izaicinājuma dabu, jo izaicinājumi cilvēku attiecībās nav atrisināmi tehniski. Ja risinājums ir gūstams tikai ar visa kolektīva iesaistīšanos vai pielāgošanos, tad vadītājs viens pats situāciju atrisināt nespēj, bet tam process ir jāvada, lai kolektīvs pie izmaiņām var pielāgoties. Vadītājs šajās situācijās nevis uzspiež savu gribu padotajiem, bet gan sadarbojas ar kolektīva dalībniekiem kopīga risinājuma meklējumos.

Šis vadīšanas stila spēks ir procesā, kas notiek starp vadītāju un kolektīvu,

jās, ka tiem nav bijusi taisnība situācijas izpratnē. Kristus sekotājiem ir nepieciešams pielāgoties pie pasaulē esošajiem apstākļiem, lai veiktu liecināšanu un dzīvotu kristīgo dzīvi. „Dodiet ķeizaram, kas ķeizaram pienākas, un Dievam – kas Dievam pienākas.” Draudzēm ir nepieciešams pielāgoties valsts likumdošanai un kultūras īpatnībām, vienlaicīgi nepazaudējot Bībeles standartus. Draudzes locekļiem ir nepieciešams pielāgoties viens otram, dažādu draudzes locekļu raksturu īpatnībām, lai kopīgajā sadarbībā ikviens tiktu tuvināts Kristus briedumam raksturā un sagatavots ikvienam labam darbam. Draudzes mācītājiem ir nepieciešams pielāgoties draudzes locekļu vajadzībām, kā arī draudzes locekļiem ir nepieciešams pielāgoties mācītāja individualitātei. Vīrs pielāgojas sievai un sievas radniekiem,

Draudzes mācītājiem ir nepieciešams pielāgoties draudzes locekļu vajadzībām, kā arī draudzes locekļiem ir nepieciešams pielāgoties mācītāja individualitātei.

ciešams būt vienlaikus gan kā tādām, kurš nav iesaistīts konfliktā, gan arī tādām, kurš ir kopā ar savu kolektīvu risinājuma meklējumos. Piemēram, skolas direktoram “iziešana uz balkona” nozīmē paturēt skatā valsts prasības un nolikumus, skolotāju kadrus, budžetu, skolēnus un viņu vecākus, skolas disciplīnu. No “balkona” skolas direktors saredz, kā visi šie elementi savā starpā ir saistīti. Kā vadītājs šis skolas direktors vadās nevis no emocijām, bet gan no situācijas vispusīgas analīzes un kopsakarībām. Skolas direktors, piemēram, var saņemt jaunus pedagogiskā darba valsts standartus, bet skolotāji ir pieraduši pie jau esošajiem un atsakās tos pieņemt. Direktors var visiem uzspiest šos standartus un izraisīt konfliktu, bet var arī sasaukt pedagogu sapulci, kurā soli pa solim izskaidrot situāciju, apspriesties un kopīgi izanalizēt jauno situāciju. Tas palīdz izvairīties no konfrontācijas un stiprināt kolektīva savstarpējās attiecības. Pielāgošanās vadības stils ir sarežģīts, kas prasa lielu pacietību un sadarbību pat ar sarežģītām personībām. Vadītājs šajā procesā dod virzienu, patur redzeslokā svarīgāko, sagatavo

kuru tam ir jāvada. Tas palīdz kolektīvam risināt izaicinājumus, konfliktus un pielāgoties jauniem apstākļiem. Šis vadīšanas stils veicina mācīšanos, personisko vērtību un jaunu vērtību veidošanos. Tas veicina vidi, kur sekotāji var brīvi apspriest sarežģītus tematus, veido atmosfēru, kur dalībnieki var justies brīvi un neapdraudēti sarežģītu izaicinājumu brīžos, kur šie temati netiek padarīti sprādzienbīstami un tiek rasti risinājumi, kā pielāgoties jaunajos apstākļos.

Šo stilu var kritizēt, ja ir stipra vēlēšanās, lai vadība nekavējoties ar “stingru roku” pārtrauktu jebkādu opozīciju un auklēšanos ar iebildēm, bez jebkādas diskusijas. Kritika var skanēt arī par to, ka šis vadības stils iesākumā nesniedz tūlītēju risinājumu un neviens nevar pateikt, kad risinājums pienāks, te nav laika limita.

Tomēr pielāgošanās vadību mēs saredzam daudzviet Svēto Rakstu lappusēs. Dievs neaizvāca projām sātānu no pasaules, bet tas vēl joprojām staigā apkārt kā rūcošs lauva, meklējams, ko aprīt. Pat Ījabs bija spiests pielāgoties jauniem apstākļiem, kā arī pielāgoties nācās viņa trīs draugiem, kad izrādī-

bet sieva – vīram un viņa radniekiem. Mēs redzam, ka šāda pielāgošanās ir aktuāla visur mūsu dzīvē, un tā var būt gan kā konfliktu izraisītāja, gan arī kā izaicinājums, kurš rosina uz jaunām vērtībām, uz vēl nebijušām attiecībām un rakstura briedumu, kam ir jāizveidojas un jāveicina liecība par Jēzu Kristu mūsdienu apstākļos. Taču pāri pār visam: „Viss jūsu starpā lai notiek mīlestībā” (1. Kor. 16:14).

Literatūra:

Goleman, D. Boyatzis, R., & McKee, A (2002). *Primal leadership: Learning to lead with emotional intelligence*. Boston: Harvard Business School Press.

Heifetz, R. A., & Laurie, D. L. (1997). *The work of leadership*. Harvard Business Review, 75 (1), 124-134.

Northouse, P. G. (2016). *Leadership: Theory and practice* (7th ed.). Thousand Oaks, CA: Sage.

VIŅŠ AIZGĀJA KĀ UZVARĒTĀJS

Pēdējā laikā daudzviet Latvijā un pat ārpus tās robežām izskanēja kāds vārds – Viesturs. Kas viņu pazina personīgi, sauca par īpašu draugu, brāli, arī par vietējo Ījabu. Bībelē ir lasāma Ījaba grāmata, kur detalizēti atainotas kāda vīra garīgās un fiziskās ciešanas, cīņas, neziņa un brīnumainas pārmaiņas pēc visa zaudētā. Tas notika krietni senā pagātnē. Bet kā rīkoties, ja dzīvē satiec mūsdienu Ījabu?

Šis būs atmiņu un pateicību raksts, pieminot Viesturu Otisonu, kurš Dieva žēlastībā 50 gadu vecumā pēc vairāk nekā 17 gadus gulēšanas uz gultas paralizētā stāvoklī 1.oktobrī devās pelnītā atpūtā kā uzvarētājs ar cerību drīz tikties ar Jēzu vaigu vaigā. Milzīga pateicība mīļajam Jēzum par Viņa klātbūtni, vadību, žēlastību, saprotošiem un līdzjūtīgiem draugiem un lūdzējiem. Visas komandas vārdā sakām lielu paldies ikvienam par lūgšanām, atbalstu, stiprinājumu, iedrošinājumu ikreiz, kad likās, ka vairs nav spēka iet tālāk. Nav taču viegli noskatīties otra ciešanās un apzināties, ka tu esi tik sāks un niecīgs, ka pilnīgi neko nespēj darīt, lai otram palīdzētu, vienīgi būt līdzās.

Sevišķi liels paldies Ievai Jansonei par viņas pašuzpurēšanos, rūpēm, cīņām Viestura labā. Tik mīlošu, līdzjūtīgu attieksmi mūsdienās pārāk bieži pamanīt nevar. Nevaru nepieminēt savu nesen iegūto dvēseles māsiņu Līgu Erkmani, ar kuru kopš 2015. gada Ziemassvētkiem ik dienas sazvanījāmies un kopā lūdzām par Viesturu un piedzīvojām patiešām sirds aizkustinošus un plosošus brīžus, kā arī uzvaras un Dieva spēku caur Viņa apsolījumiem.

Viesturs bija ļoti aktīvs, sportisks, aizņemts cilvēks, brauca darba meklējumos uz ārvalstīm. Bet tad kādu dienu 33 gadu vecumā (pirms 17 gadiem) viņa dzīvē viss apgriezās kā ar kājām gaisā. Karstā laikā, vēlēdamies atveldzēties, jaunais vīrietis ar draugiem bija aizbraucis uz Gauju nopeldēties. Lecot ūdenī, pieres daļa neveiksmīgi pieplaka pie

mālainām smiltīm, līdz ar to nevarēja galvu atraut vairs nost. Pagriežot galvu uz sāniem, tika pārrauti nervi, kas nodrošina ķermeņa kustības un jūtīgumu no krūšu daļas uz leju. Arī augšējo ekstremitāšu kustīgums tika ietekmēts. Ārpusē esošie līdzbraucēji saprata, ka peldētājs slīkst, tādēļ metās iekšā ūdenī, izvilka viņu laukā un purināja, lai atbrīvotu draugu no plaušās ierautā ūdens. Nezinu, kā īsti viss notika, var jau būt, ka nianšes uztvēru nepareizi, bet rezultāts bija tāds, kāds nu tas bija – ikdienas skrējienus, darbošanos, aktīvu riteņbraukšanu nomainījusi ilgstoša gulēšana paralizētā stāvoklī. Pilnīgi nejūtīgas bija kļuvušas abas kājas un labā roka.

Viesturs vidū

Kreisi rokai iestājās daļēja paralīze – tā viņam palika saliektā veidā, spējot pakustināt vien nedaudz uz augšu un uz savu pusi. Vēl pusmūžu nesasnēgušais vīrietis, kas sirdī gribētu turpināt skriet un aktīvi darboties, palika uz gultas. Turklāt laika gaitā nācās noņemt vienu kāju pavisam. Ja varētu sēdēt, tad arī būtu mazliet vieglāk, bet, tiklīdz galvu pacēla kaut drusciņ augstāk, viss reiba un griežas ap acīm.

Jā, sāpju un grūtību Viesturam ikdienā netrūka, bet kaut kas taču bija jādara! Bet ko un kā, ja reiz esi bez rokām un kājām? Prāts darbojās skaidri, pat ļoti! Tā kā mūsdienās ir pieejami datori, tad tas noder ne tikai, lai jaunieši spēlētu spēlītes, sazinātos „Draugos” un pieaugušie kārtotu savas darba lietas. Smalkā tehnika ļoti labi izmantojama arī tiem, kam kādas kustības un varēšanas liegta. Viņš ar neapraķstāmu meistarību darbojās ar datoru. Kā? Viestura draugi reiz apspējuši ap kreisās rokas, kuru mazliet varēja pacelt uz augšu un pabīdīt uz sāniem, plauksta locītavu platu saiti, kam izgriezts caurums. Tur ievietots zīmulis. Tiklīdz guļošais Viesturs vēlējās apskatīt savu epastu, sameklēt internetā kādu dziesmu vai jebko citu, viņš pacēla kreiso roku tā, lai zīmulis karātos virs nepieciešamā taustiņa tastatūrā. Nolaižot roku lejā, zīmūlītis pirksta vietā nospieda konkrēto pogu, un ekrānā parādījās tas, kas vajadzīgs.

Sākumā esot gājis visai smagi. Pagāja krietns laiks, kamēr neatlaidīgais slimnieciņš pašmācības ceļā apguva, kura poga jānospiež, lai desmit taustiņu vietā pietiktu ar vienu. Ja godīgi, es vēl joprojām nezinu, kā darbojas katra no F1, F2,...F12 pogām. Uz gultas guļošais draugs atšķīra to nozīmi un vajadzīgā brīdī nekļūdīgi izmantoja katru no tām. Jāatzīst, biju pārsteigta, kad pēc kāda laika, sarakstoties ar viņu pa epastu, saņēmu elektronisko vēstuli bez kļūdām. Lai arī jums būtu iespēja ko vairāk uzzināt par šo Dievam un mums daudziem tik mīļo draugu Viesturu, turpinājumā piedāvājam izlasīt dažādas atmiņas un atziņas par kopīgi piedzīvoto vairāku Viesturam mīļu cilvēku skatījumā.

Marija Misāne (mammās māsa)

Viesturs nāca šai saulē 1966. gada 18. aprīlī kā ļoti gaidīts bērns. Mani ar Viestura mammu Valēriju saistīja ciešas saites. Kopā rūpējāmies par bērniem, jo viņiem nebija liela gadu starpība. Bieži vasaras Viesturs pavadīja ar manu ģimeni pie trešās māsu laukos.

Bērna gados Viesturs bija ļoti atraktīvs, izdomāja visādas rotaļas. Tad sākās mācības Mežaparka skolā, N.Draudziņas vidusskolā. Pabeidza Valsts tehnikumu. Sākās darba gaitas Jaunatnes teātrī. Pēc neatkarības atgūšanas pavērsās iespēja strādāt ārzemēs: Vācijā, ASV, Norvēģijā. Bija nodibināta ģimene, auga dēliņš Toms. Nekas neliecināja par nelaimes gadījumu, kas notika 1999. gada jūnijā, pēc kura Viesturs 33 gadu vecumā kļuva paralīzēts.

Mēs trijātā – mamma Valērija, sieva Inguna un es – pavadījām Viesturu uz operāciju. Stāvoklis bija ļoti smags, par iznākumu nedeķa lielas cerības. Bet Viesturs izturēja. Tā sākās viņa cīņa par dzīvību, kur līdzās viņam dienu un nakti atradās māte Valērija. Nāca daudzi cilvēki, kas palīdzēja, tai skaitā dēls Toms. Bija ļoti smaga situācija, bet piedzīvojām arī veiksmes. Viestura kreisā roka atguva kustības spēju, kas viņam pavēra iespēju apgūt interneta pasauli. Pirms nelaimes viņš daudz ceļoja ar velosipēdu vai tūristu grupās.

Pēc 13 gadu ilgās cīņas māsa Valērija aizgāja taisaulē. Viesturu ievietoja pansionātā, kur bija arī daudz labu cilvēku. Paldies Ievai, Baibai, Līgai, Edgaram. Pateicība mācītājam Alfrēdam Jākobsonam par viņa lūgšanām.

Toms Otisons (dēls)

Tētis man vienmēr paliks atmiņā kā darītājs. Agrākās bērnības atmiņas, ko spēju atsaukt atmiņā, tieši saistās ar to, ka tētis vienmēr kaut ko ir darījis, vai tā būtu riteņa labošana, mājas remontēšana, zivju žāvēšana, virpošana vai jebkas cits. Lai kāda būtu bijusi situācija – Viesturs vienmēr darīja nevis sūdzējās. Arī pēc dzīvi izmainošā traģiskā notikuma mans tētis nepadevās, bet spēja turpināt darīt. Bet šī darīšana jau izpaužas citādi.

Bet tajā pašā laikā tēti atceros kā brīvdomātāju un “kā būs, tā būs” dzīves piekritēju. Bija ļoti maz lietu, kas spētu tēti satraukt un satricināt. Un tas saglabājās līdz pašām beigām.

Daina Klotiņa (mammās draudzene)

33 gadu vecumā Viesturs zaudēja spēju kustēties, kļuva pilnīgs invalīds. Viņš nespēja pat galvu noturēt. Mātei Valērijai paziņoja, lai ir gatava uz vislaunāko... Viņa savā izmisumā griežas pie P. Stradiņa slimnīcas ārsta profesora A. Veinberga, un Viesturam ievietoja kaklā metāla plāksni. Māte meklēja palīdzību arī pie septītās dienas adventistu

mācītāja A. Jākobsona, kurš par Viesturu rūpējās regulāri, līdz viņa nāves dienai. Draudze par Viesturu aizlūdzta.

Piederīgiem ieteica atdot Viesturu pēc slimnīcas pansionātā. Bet māte pārveda Viesturu mājā un kopa viņu dienu un nakti 13 gadus līdz savai nāvei 2012. gada 16. martā. Ap 2010. gadu sociālā palīdzība piesaistīja Viesturam sanitāru pāri, kas palīdzēja viņu nomazgāt. Māte ļoti rūpējās un cerēja, ka viens no sociāliem darbiniekiem varētu dzīvot viņu dzīvoklī un Viesturu kopt, kad viņas nebūs.

Kad Viestura māte nomira, viņu pārveda uz pansionātu “Ezerkrasti”. Pēdējie 4 dzīves gadi Viesturam bija bez mātes aprūpes. Viņam ļoti pietrūka mātes rokas. To Viesturs saprata, kad mātes vairs nebija... Pie Viestura nāca draugi, kas ļoti stiprināja viņu. Laika gaitā nācās piedzīvot vairākas smagas operācijas. Pateicoties mātes rūpēm dienu un nakti, draudzes aizlūgšanām un dežūrām, Viesturam vēl bija pielikti 17 gadi.

Alfrēds Jākobsons

Viesturs ir viens no tiem, ar kuru es biju pazīstams ilgu gadus. Esmu bijis ar viņu kopā apmēram 12 gadus, kopš briesmīgās traģēdijas 1999. gada vasarā. Esmu redzējis Viestura smagos pārdzīvojumus, cīņas un pakāpenisku iekšēju izmaiņu garīgā izpratnē. Šo pārmaiņu veica Dieva lielā žēlastība, daudzas lūgšanas un saprotoša, draudzīga attieksme.

Es nevarēju viņu atstāt. Apzinājos, ka mans Glābējs Jēzus vēlas, lai es kalpotu smagi cietošajam pēc Viņa priekšzīmes. Vispirms tā bija mana attieksme, Dieva Vārds, tad uzaicinājums kopīgi iepazīt Bībeli un lūgt Dievu. Dieva Svētais Gars pakāpeniski un noteikti vadīja Viesturu pie ticības atziņas pieņemot Jēzu par savu vienīgo Kungu un Glābēju. 2014. gada 5. jūlijā Viesturs ar draudzes balsojumu tika uzņemts Rīgas 3. draudzē.

Pateicība Dievam, ka bija cilvēki pat pirms manis, kuri izprata palīdzības vajadzību, bet vēlāk šis skaits ievērojami palielinājās. Viesturs redzēja reāli Kristus mīlestību dzīvē.

Āvo Štopis

Viesturu atceros kā ļoti erudītu cilvēku, vienmēr ar viņu varēja atrast, par ko runāt – garīgās tēmas, sports, ģeogrāfija, ceļošana un tehnoloģijas. No viņa varēja daudz ko iemācīties. Viņš man bija piemērs tam, kā uztvert dzīves grūtības. Kaut arī Viesturs bija ļoti

smagā stāvoklī, viņš nekad nežēlojās un nekurnēja. Vienmēr, kad apciemoju un jautāju: “Kā tev klājas?” atbilde bija: “Viss kārtībā, un kā tev un citiem?” Viņš vienmēr bija ieinteresēts citu cilvēku vajadzībās un tajā, kā viņi jūtas. Šobrīd, kad mani skar kādi pārdzīvojumi, bieži vien atceros viņu kā piemēru tam, kā pret tiem izturēties.

Edgars Cimdiņš (draugs)

Ar Viesturu biju pazīstams 10 gadus. Satiku viņu pēc briesmīgās traģēdijas. Šajos gados gāja dažādi. No sākuma, ja Viesturam kaut ko vajadzēja, es braucu uz Dreilīņiem, kur viņu kopa māte. Pēc tam devos uz pansionātiem. Šajā laikā pie Viestura nāca daudz draugu un paziņu, un visiem viņš centās palīdzēt. Man pašam Viesturs iemācīja darboties ar datoru un vēl šo to. Bet tad pienāca 2016.gada oktobris, un kopā ar Viesturu plānotie, bet neizdarītie darbi tā arī palika...

Vilnis Tomsons

Klausoties Viestura stāstītajos piedzīvojumos, var secināt, ka viņš jau sen nav bijis no tiem cilvēkiem, kuriem prioritāte ir komfortabla dzīve. Dodoties darba meklējumos Eiropā, viņš varēja aukstā laikā vairākas nakts pavadīt kaut kur parkā, ietīnoties plēvē. Vasarā, braucot ar velosipēdu pa Krimu, gulējis uz trolejbusu pieturu nojumju jumtiem. Līdz ar to viņš bija jau ieguvis kaut kādu rūdījumu dzīves pārbaudījumiem.

Dievs bija Viesturam devis spēju garā nēsāt šajā daudzu gadu pārbaudījumā. Tikai pēc tam viņš saprata, kurš ir cilvēkam gan dzīvības, gan visu spēju Devējs. Viesturs pieņēma Dievu par savu Glābēju.

Pēdējais dzīves gads Viesturam bija sevišķi smags, bet viņš nekurnēja uz Dievu, jo garajos ciešanu gados bija iemācījies nekurnēt, vienalga, cik smagi būtu. Tieši šī lieta mums daudziem vēl ir jāmacās, jo, kā Israēla vēsture rāda, tad, netiekot valā no kurnēšanas, apsolītajā Debesu Valstībā ieiet nav iespējams.

Helvi Rancāne

Pietuvināšanās Viestura dzīves grūtumam man ļāva ieraudzīt skaidrāk, plašāk un dziļāk – kā Dievs cīnās par cilvēka glābšanu, kā sniedz atbalstu caur citiem cilvēkiem tad, kad ir ļoti, ļoti smagi. Kad cilvēka dzīvē notiek traģiskas lietas, kas apgriež “dzīvi ar kājām gaisā”, tad ir visgrūtāk ticēt, pieņemt un

atsaukties Dieva mīlestībai. Viesturs to spēja. Cauri savas dzīves ērkšķiem viņš spēja saredzēt tos ērkšķus, kurus uz savas galvas nesa viņa Glābējs Jēzus Kristus. Tas cilvēku dara garā lielu.

Līga Erkmāne

Iepazīt Viesturu – tā bija viena no lielākajām svētībām, ko no Dieva esmu saņēmusi. Satiku viņu tikai pagājušos Ziemassvētkos. Man radās vēlētānās kaut kā palīdzēt, kaut kā atvieglot viņa ciešanas. Nespēju samierināties ar domu, ka cilvēkam ar tik skaidru prātu jāatrodas tik briesmīgā “mūža ieslodzījumā”. Manas pašas problēmas acumirkļi likās tāds sīkums.

Apņēmāmies ik dienas kopā ar Baibu lūgt, lai Dievs kaut ko dara viņa labā, lai iejaucas! Tā iesākās mūsu kopīgā cīņa par mūsu “Ījabu”, gan lūdzot, gan palīdzot praktiski, gan vienkārši esot klāt arī tad, kad jutāmies pilnīgi bezspēcīgas.

Viesturs bija pilnībā atkarīgs no citu rūpēm, taču deva spēku tiem, kas pie viņa nāca. Mani pārsteidza un iedvesmoja viņa pacietība, intelekts un pozitīvisms. Viņam nepiemita tik daudziem raksturīgā “man pienākas” attieksme vai pieprasošs gars.

Viņš man iemācīja uz daudzām lietām paskatīties citādi, daudz ko vairāk novērtēt.

Grūtības mūs vai nu iznīcina un padara rūgtus, vai arī – iekšēji skaistākus un stiprākus. Viesturs bija izvēlējis pēdējo.

Redzēju, kā Dievs par viņu cīnās, īpaši pēdējā dzīves posmā. Tas liek saprast, cik dārgs Dievam ir katrs cilvēks. Es nezinu, kāpēc viņam bija tā jācieš, bet zinu, ka viņš aizgāja kā uzvarētājs, līdzīgi kā vēstulē Ebrejiem 11:13 ir rakstīts: “Šie visi ir miruši ticībā, apsolītās lietas nesaņēmuši, bet no tālienes tās redzēdami un sveikdami.”

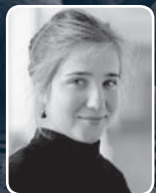
Baiba Tomsone

Pasaulē šobrīd daudzi dzenas pēc varas, naudas, baudām, dažādām luksus precēm, bet, esot kopā ar Viesturu, nevarējām nepamanīt, ka tam visam uz šīs zemes patiesībā ir nulles vērtība. Viss ir tik gaistošs, mainīgs, nepastāvīgs. Cik bieži mēs pateicamies Radītājam par iespēju elpot, dzīvot, staigāt, skriet, smieties, dziedāt, dzirdēt un redzēt, lasīt, ēst utt.? Kāda atmosfēra valdītu Debesīs un arī mūsu pašu līdzcilvēku lokā, ja mēs kaut par desmito daļu no visām svētībām, talantiem, dāvanām, varēšanām izjustu un pienestu Dievam sirsnīgu pa-

teicību! Vai tadā brīdī mēs nesāktu aptvert, cik patiesībā daudzi esam bagāti? Kā es par Viesturu uzzināju? Tuvojās 2012. gada Ziemassvētki, un abi ar vīru piekritām aizbraukt mācītājam Alfrēdam Jākobsonam līdz uz pansionātu pie kāda cilvēka, kas dzīvē pieredzējis gana daudz sāpju un ciešanu. Atceros, ka mācītājs jau bija mums stāstījis par viņu, bet, kā tas mēdz notikt, reizēm palet vairāki mēneši, līdz visas iesaistītās puses ir gatavas īstenot sen iecerēto Pienāca 15. decembra rīts. Kā ierasts, vispirms devāmies uz dievkalpojumu, pēc kura plānojam apciemot pansionātā esošo Viesturu. Draudzē esot, man sāka sāpēt galva. Turklāt pamatīgi. Dažbrīd dullums galvā mījās kopā ar sliktu dūšu. Protams, iepriecināta nebiju. Nenoliegšu, prātā ienāca visādas domas (braukt vai nebraukt), bet labi apzinājos, ka kāds dara visu, lai izjauktu mūsu (Dieva dāvētos) plānus. Klusībā pie sevis lūdzu Dievu, lai Viņš man dāvā spēku izturēt un paciest sāpes, lai mēs tomēr tiekam uz pansionātu Rīgas otrā galā. Mācītājs bija slimnieceņam solījis, ka mēs viņam labprāt ko nodziedātu.

Atzišos, braucot garo posmu no Pārdaugavas līdz Juglai, nemiūgi izjutu sāpju uzplaiksnījumus atkal un atkal no jauna. Kad uzkāpām pie istabiņā vientuļi esošā vīra, mazliet parunājāmies, iepazīnāmies. Tiklīdz sākām dziedāt, atceros, kā sāpes manāmi sāka izbālēt un atkāpties. Jā, es skaidri zināju, ka ienaidnieks speciāli mani mocīja, lai izjauktu braucienus pie mīlā līdzcilvēka. Viņš lika šķēršļus, bet Dieva deva spēkus tos pārvarēt.

Zinu, uz šīs zemes esot, mums daudzi jautājumi pagaidām paliek bez atbildēm. Bet tas ir pagaidām! Jo drīz (un es ticu, ka tas būs pat ļoti drīz) mēs varēsim redzēt Dievu vaigu vaigā un noskaidrot visas lietas, kas mums, šeit dzīvojot, bijušas neskaidras, pat sirdi plosošas. Dievs ir apsolījis, ka tiem, kas no sirds ticēs Viņam un gaidīs Jēzus otro atnākšanu, reiz piedzīvos atsvabināšanu no šīs zemes sāpēm un mocībām. Ak, kā es gaidu to brīdi. Un jau tagad gara acīm iztēlojos brīnišķīgo tikšanos ar atjaunoto Viesturu – bez sāpēm, vemšanām, drudža, paralīzes, bez trubiņām pie vēdera. Stalts un smaidīgs, bezgala pateicīgs savam Glābējam un ar neaprakstāmu prieku ieraudzīt visus viņa mīļos, kas nepagāja viņam vienaldzīgi garām grūtā brīdī un kas būs paši pieņēmuši Jēzu par savu Pestītāju!

Intervēja
Jana Kuzmenkova

Mans ieguvums DRAUDZĒ

Runāsim par ieguvumiem. Vairāk runāsim par to, ko mēs vērtējam un cienām. Vēl vairāk atcerēsimies un skaitīsim tās svētības, kuras bagātīgi gūstam kā Dieva dotās dāvanas! Nedēļa paiet, un mēs zinām, ka sabata dienā varēsim vērt vaļā Septītās dienas adventistu draudzes nama durvis.

Tā ir svētība, ka mums katram ir sava draudze. Tur mēs augam, tur mēs priecājamies vai skumstam, tur mēs piedzīvojam lūgšanu atbalstu un garīgu pamācību turpmākajam ceļam. Dažkārt draudzē saņemam arī rājienu un atgādinājumu, ka arvien nedzīvojam debesīs. Tur mēs pielāgojamies sadarbībai ar dažāda rakstura cilvēkiem un saprotam, ka katrs nākam ar savu atšķirīgo, Dieva unikāli radīto, personību un individuālajām stiprajām pusēm. Bet pāri visam, kas mūs, draudzes locekļus, atšķir vienu no otra, atrodam vienotību cerībā un ticībā uz Jēzu Kristu! Tas tik ir ieguvums! Bet tas nav vienīgais. Ir arī citi ieguvumi, ko šajā rakstā jaunieši izsaka, katrs domājot par savu draudzi.

Alīna Rimkus

Ezeres draudze

Ko tu uzdāvinātu savai draudzei tās skaistākajos svētkos?

Tā noteikti nebūtu mantiska vērtība. Lai arī kādu rokās sataustāmu lietu dāvinātu, tas nevarētu pārspēt sirsnību un mīlestību, ko var sniegt draudzes

māsas un brāļi, esot kopā sadraudzībā. Es viņiem uzdāvinātu brīnišķīgu dievkalpojumu, kur gan mazākais, gan lielākais bērns, jauniets un pieaugušais būtu ielicis savu artavu un talantus. Es zinu, ka mana draudze ir neizsakāmi priecīga par bērnu un pusaudžu dziesmām un priekšnesumiem. Par bērnu zīmētājām gleznām un apsveikuma kartītēm, par uzņēmību vadīt sabatskolu un rīta lūgšanas. Priecīgi par liecībām, ko pastāsta misijas ziņās, par sirsnīgu rokaspiedienu sveicinoties, kā arī par vienkāršu sarunu. Lūk, to es uzdāvi-

nātu savai draudzei! Uzdāvinātu vienu neaizmirstamu mūžības mirkli, prieku, mieru un debesu valstības atmosfēru. Bet, ja būtu jādoma par mantiskām dāvanām, tad es nopirktu kastī ar Bībelēm, benzīnu, ko liet automašīnās, un kopīgi ar visiem brauktu ar dziesmām un priekšnesumiem uz pansionātu!

Kas ir tavs ieguvums, esot savā draudzē?

Draudze man ir devusi iespēju aktīvi darboties kalpošanā jau no bērnības! Līdz ar to viņi ir devuši degsmi rosīties un kalpot līdz šai dienai! Neatceļos, ka draudze būtu atteikusi kādai manas vai jauniešu/bērnu idejai kalpot. Jau no pusaudžu gadiem atļāva un pat lika vadīt jauniešu dievkalpojumus un pēcpusdienu pasākumus, kas stiprināja degsmi apmeklēt draudzi un justies tajā piederīgi un vajadzīgi. Viņi vienmēr slavēja paveikto un neveiksmēs iedrošināja nepadoties un no jauna rīkot kādu citu pasākumu. Draudze ir izdarījusi visu, lai man nekad prātā neienāktu doma, ka draudzē ir garlaicīgi! Par to esmu viņiem pateicīga!

Pauls Roderts

Rīgas 5. draudze

Ko tev nozīmē vārdu savienojums “draudze kā ģimene”?

Man šis jēdziens uzreiz asociējas, ka ģimene kļūst tik plaša. Visa tava draudze ir radinieki un paziņas caur Dievu. Bet pats brīnišķīgākais ir tas, ka šī ģimene ir atrodama ne tikai tavā vietējā draudzē. Tā uzreiz pārklājas pāri visām pilsētām un valstīm. Savu ģimeni patiešām varēsi atrast jebkurā baznīcā un jebkurā vietā.

Pastāsti par kādu kalpošanu, kurā Dievs tev visvairāk atklājis sevi!

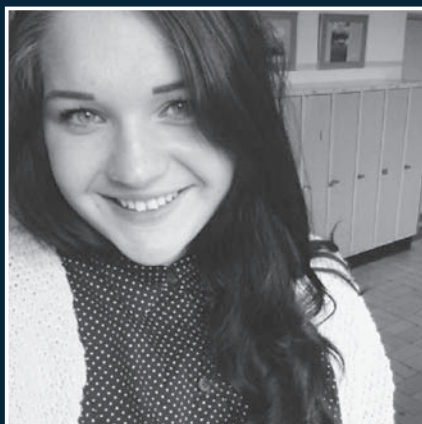
Savā dzīvē esmu atradis sev tuvākās divas kalpošanas, kurās es tiešām iepazīstu Dievu un redzu, kāds Viņš ir. Pirmā ir slavēšana. Iepriekš esot Korintas draudzē, tā bija mana kalpošana Dievam. Pagodināt un slavēt Dievu vienmēr man ir bijis pirmajā vietā. Spēlējot kopā ar slavēšanas grupu un dziedot kopā ar draudzi, esmu bieži sajutis Dieva īpašo tuvību ar mani un mūsu draudzi, tas sagādā tik neaptveramu prieku. Otra kalpošana, kurā, iespējams, pat vairāk un varenāk Dievs atklāj sevi, ir Ceļa meklētāju klubs. Liepājas klubā būdams gan kā ceļa meklētājs, un arī pēc tam kā Ceļa meklētāju līderis (Master Guide), saskatīju, kā Dievs varenī darbojas, kā viņš vada Ceļa meklētāju kustību, kā visas problēmas, kuras nāk tās ceļā, pazūd un tiek atrisinātas. Šo kalpošanu man ir iespēja turpināt tagad arī Rīgā, esot par direktoru jaunajam klubam Rīgas 5. draudzē.

Ieva Lauka

Cēsu “Sadraudzības” draudze

Kas tevi visvairāk iepriecina, domājot par savu draudzi?

Kad domāju par savu draudzi, tad seņā iezogas smaids. Man draudze ir viena

liela ģimene. Protams, kā jau ģimenē, katram ir savs raksturs, taču tas nemaz nav slikti, tieši pretēji, nekad nav garlaicīgi.

Apraksti vislaimīgāko dienu tavā draudzē!

Grūti izvēlēties kādu konkrētu dienu. Visas sabata dienas manā draudzē ir manas vislaimīgākās dienas. Ir neapraķstāmi laba sajūta, ka, ieejot pa durvīm, uzreiz mani apņēm māju sajūta. Ir patiesi brīnišķīgi nolikt malā ikdienas rūpes un kopā ar ģimeni pētīt Dieva vārdu un dziedāt Viņam par godu.

Darina Kroitore

Daugavpils draudze

Ko tu uzdāvinātu savai draudzei tās visskaistākajos svētkos?

Ja man nebūtu ierobežojumu dāvanu izvēlē, es uzdāvinātu jaunu lūgšanu namu. Mūsu baznīca katru sabatu varētu piepildīties ar jauniem cilvēkiem, kas nodotu savas sirdis Dievam. Katrs būtu ieinteresēts un piedalītos patiesā kalpošanā. Domāju, tā ir visbrīnišķīgākā dāvana, par kuru tik var sapņot!

Kas ir tavs ieguvums, esot draudzē?

Esot savā draudzē, iegūstu ļoti daudz! Mana sirds vienmēr deg kalpošanai, jo gribas vislabākajā veidā slavēt mūsu Radītāju. Mūsu draudzes jaunieši ak-

tīvi piedalās kalpošanā. Katram dievkalpojumam tiek sagatavotas jaunas slavas dziesmas, kā arī svinību dievkalpojumos jaunieši piedalās uzvedumos. Kopīga kalpošana ļoti satuvina un ļauj atklāt jaunas Dieva dāvanas. Tāpēc, vēloties piepildīties garīgi, jāatceras Jēzus doto likumu «Svētīgāk ir dot nekā ņemt». Esmu pārliecināta, ka, rīkojoties pēc šī principa, kalpojot viens otram un, galvenais, Dievam, katrs spēj iegūt mantu Debesīs.

Alfs Briķis

Talsu draudze

Ko tev nozīmē draudze kā izaugsmes vieta?

Draudze ir laba izaugsmes vieta, jo to veido cilvēki, kuriem katram ir savi piedzīvojumi, zināšanas un iegūtā pieredze ceļā ar Dievu, ar kuru spēj dalīties ar citiem. Kopīgi daloties ar informāciju, citiem tiek dota labāka iespēja atrast atbildi uz kādu sev svarīgu jautājumu.

Pastāsti par kādu kalpošanu, kurā Dievs tev visvairāk ir atklājis sevi!

Es kalpošanas darbā visvairāk iesaistos ar savu praktisko palīdzību un zināšanām par mūsdienu tehnoloģijām. Lai iegūtu plašākas zināšanas, izvēlējos studēt inženierzinātnes. Pētot fizikas likumus un to, kā darbojas zeme, atklājas, cik neizmērojama ir Dieva gudrība. Visas lietas mums apkārt darbojas, pateicoties procesiem, kur pat neliela novirze varētu radikāli mainīt dzīvi uz šīs planētas. Tādēļ arī neaptverama ir Dieva žēlastība un mīlestība, jo Viņam rūp katra cilvēka liktenis, kaut vai mēs esam tikai viena planēta starp neskaitāmām citām.

KRĀ: Krū, kāpēc tu guli un neko nedari? Vai man vienai tagad būs jāvāc visas tās skaidas, ko tu te saēvelēji? Paskaties, cik netīra grīda!

KRŪ: Man kā projekta direktoram ir pilnīgas tiesības atpūsties.

KRĀ: Kam?

KRŪ: Es teicu – projekta direktoram. Kam ie-nāca prātā spožā ideja taisīt plauktiņu naktslampi-ņai? Man, māšuk! Lūk, un nu es pēc smagā darba gribu atpūsties, bet tu slauki vien mierīgi, citādi pārnāks mamma ar tēti un aplips ar skaidām! Tas nebūs visai labi.

KRĀ: Krū, tu vispār bez manis to plauktiņu ne-mūžam nebūtu uztaisījis! Kurš tev palīdzēja kā mazais sprīdītis? Es tā biju!

KRŪ: Palīgstrādnieki ir katrā diženā projektā ieprogrammēti!

KRĀ: Nu, vai zini! Tu šobrīd uzvedies kā viltīgs slīņķis! Strādājām mēs abi, un arī jāatpūšas mums abiem!

mamma: Par ko jūs strīdaties?

KRĀ: Brālis negrib kopīgi strādāt, bet grib no manis iztaisīt palīgstrādnieku, kaut gan šo plaukti-ņu, mammucīt, mēs tev uztaisījām abi kopā!

KRŪ: Lai tev būtu kur uzlikt naktslampiņu un grāmatiņu! Tā bija mana ideja, un tāpēc es kā kārtīgs direktors tagad varu atpūsties.

mamma: Plauktiņš man? Tas nu gan ir patīkams pārsteigums! Paldies jums, bērni! Bet tagad atpūtīsimies kopā, un es tikmēr jums pastāstīšu

par kādu svētīgu un brīnišķīgu DIEVA projektu, kas, starp citu, saistīts ar atpūtu.

KRŪ: Ko DIEVS vēl projektēja, kad bija radījis skaisto pasauli, Ādamu un Ievu?

mamma: Bībelē mēs varam uzzināt, ka Dievs pārbaudīja visu, un, lūk, viss bija labs.”1.Moz. 1: 31

KRĀ: Es par to nemaz nešaubos! Katra lietiņa, ko Viņš radījis, ir lieliska!

Vakar, kad šūpojos lielā bērza galotnē un skatījos, kā saulīte lec, man likās, ka saules stariņi tieši man raksta debesīs: „Dievs tevi ļoti mīl!”

KRŪ: Jā, man Viņš to parasti raksta mākoņos, smilgās un sniegpārslīnās.

mamma: Arī radīšanas sākumā uz zemes ziedēja Ēdene neaprakstāmā skaistumā. Ādams un Ieva varēja brīvi iet pie dzīvības koka un ēst no tā augļiem, priecāties par dzīvniekiem, putniem un būt Dieva tuvumā. Dievs visu pasauli bija tērpis skaistumā un piepildījis to ar cilvēkam derīgām lietām. Tā radīšanas darbs tika pabeigts sešās dienās.

KRĀ: Ko Dievs darīja septītajā dienā?

mamma: „Un Dievs pabeidza septītajā die-nā visus darbus, kādus Viņš bija darījis, un atpūtās septītajā dienā no visa sava darba, ko bija darījis.”

KRŪ: Re, arī Dievs atpūtās pēc radīšanas darba!

mamma: „Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to par svētu dienu.” 1.Moz.2 : 2,3

KRĀ: Tas nozīmē, ka tai vajadzēja atšķirties no

citām dienām?

mamma: Jā. Tā bija īpaša diena. Dota cilvēkam gan atpūsties no visiem darbiņiem, gan arī būt kopā ar Dievu un Viņa draugiem dievnamā, dabā, ģimenē, lai cilvēku sirds būtu mīlestības un pateicības pilna savam Radītājam un vienīgajam Valdniekam.

KRŪ: Jā, skatoties televizoru vai spēlējot datorspēlītes, par Dievu domāt un ar Viņu runāties ir ļoti grūti.

mamma: Dievs redzēja, ka sabats cilvēkam nepieciešams pat paradīzē. Šajā dienā tiem vajadzēja nolikt malā visus savus nodomus, lai pilnīgāk aplūkotu Dieva varenos darbus un pārdomātu Viņa laipnību un varenību.

KRŪ: Viss, kas cilvēkam piederēja un viņu iepriecināja, nāca no Dieva.

KRĀ: Pateicībai būtu jābūt viņu sirsniņās, vai ne?

mamma: Tāpēc Dievs Ēdenē izveidoja pieminekli savam radīšanas darbam.

Lai cilvēks atcerētos, ka ir Viņa roku radīts.

KRŪ: Nu, ne jau kaut kāds kosmosa puteklītis viņš ir vai sprādzienā uzradies gadījums!

KRĀ: Jā, vai pērtiķēna brālēns!

mamma: Dievs teica: „Piemini sabata dienu, ka tu to svētī. Sešas dienas tev būs strādāt un padarīt visus savus darbus. Bet septītā diena ir sabats, tā Kunga, tava Dieva, dusēšana, tad nebūs tev nekādu darbu darīt.” 2.Moz.20: 8,9 Ja šo likumu ievēro, tas atnes cilvēkam atpūtu, prieku un lielisku laiku kopā ar savu Radītāju.

KRĀ: Es ļoti priecājos, ka Dievs ir radījis šādu dienu!

KRŪ: Bet tā kā šodien ir piektdiena, tad iesim, māšuk, saslaucīsim tās skaidas abi kopā. Kārtīgam priekšniekam tas nemaz nav grūti.

KRĀ: Labi, Krū, un tad rīt - sabata dienā - abi kopā atpūtīsimies!

KRŪ: Sarunāts!

mamma: Lai jums, bērni, arī lieliskas sabata dienas kopā ar Dievu!

KRŪ: Un neaizmirstiet pateikties Dievam, ka Viņš jūs ir radījis tik lieliskus!

Uzpevums

Atšifrē vārdus stabiņos, lai uzzinātu, ko Dievs radīja septiņās dienās. Uz svītriņas raksti to burtu, kas alfabētā atrodas starp diviem attēlotajiem burtiem. Pēc tam savieno radīto ar attiecīgo radīšanas dienu.

A Ā B C Č D E Ē F G Ģ H I Ī J K Ķ L Ļ M N Ņ O P R S Š T U Ū V Z Ž

O _ R	R _ Š	Č _ E	R _ Š	B _ Č	F _ Ģ	_ Ā
T _ Ū	O _ R	D _ Ē	_ Ā	H _ Ī	_ Ā	T _ Ū
Š _ U	I _ J	Ā _ C	Ā _ C	Ķ _ Ļ	H _ Ī	F _ Ģ
M _ Ņ	Č _ E	D _ Ē	_ Ā	Ū _ Z	R _ Š	H _ Ī
H _ Ī	D _ Ē	R _ Š	Š _ U	E _ F	Ļ _ N	
	J _ Ķ	H _ Ī	R _ Š	J _ Ķ	_ Ā	
	L _ M	R _ Š		H _ Ī		
	H _ Ī					

KARTINAS

AR BĪBELES PĀNTIEM

JAUNUMS

Katrai kartīnai rūpīgi atlasītais vizuālais un teksta vēstījums sakombinēts tā, lai būtu kādam saņēmējam par īpašu svētību, iedrošinājumu un prieku. Kādam tā būs sen zināma rakstuvieta, kas atgādināta īsta brīdī, bet kādam citam varbūt vienīgais Bībeles teksts, ko jebkad iepriekš lasījis. Īpaši padomāts arī par mazajiem gaviļniekiem, kurus varēsiet priecēt ar bērnišķīgu noformējumu un svētīgu vēstījumu.

*“Jo tie ir dzīvība tiem,
kas tos atrod, un ir
zāles visai viņu miesai,
kas dziedina.”*
Sal. pam. 4:22

